

Catalunya Cristiana

Setmanari d'informació
i de cultura religiosa
ANY XLIII | NÚM. 2230
2,90€ | 19 JUNY 2022

Càritas diocesana de Barcelona

Participants a la 2a Fira de l'Ocupació al Seminari Conciliar de Barcelona el maig passat.

Fraternitat, antídot contra la pandèmia de la desigualtat

L'increment del cost de la vida, en particular dels subministraments de la llar i dels aliments, castiga els empobrits

P 3 i 8-12

**Puríssima Concepció
de Sabadell, model
d'Església en sortida**

Catalunya Cristiana

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (52 NÚMEROS)

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

A/e:

☐ Edició paper 145€

☐ Edició digital 90€

☐ Edició en català

☐ Edició en castellà

FORMA DE PAGAMENT

☐ Únic pagament per any

☐ Dos pagaments semestral

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Domiciliació bancària (ompli ordre adjunta)

NOM COL·LABORADOR

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

IBAN

ENTITAT

OFICINA

DC

COMPTE

DATA (DD/MM/AA)

Lliureu aquesta butlleta a:

Catalunya Cristiana

(Departament de Subscripcions)

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo Catalunya Cristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Catalunya Cristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

Signatura del titular

MN. MIQUEL RAMÓN
Director

Benaurats els pobres perquè d'ells és el Regne del Cel

L'Evangeli de Jesús té missatges que en ocasions resulten paradoxals. Anomena *benaurats* els pobres, cosa que resulta xocant. Avui dia, amb la pobresa com a gran problema social, com podem afirmar que el pobre és un benaurat als ulls de Déu? En els darrers anys hem vist aparèixer diversos tipus de pobresa, que emergeixen causats per la inflació, l'augment del cost de la vida, els preus de l'energia, la dificultat per accedir a la sanitat i al treball, etc. D'altra banda, la Doctrina Social de l'Església exhorta a lluitar contra la pobresa i defensar la dignitat humana. Com es reconcilia aquesta realitat amb l'afirmació evangèlica?

En primer lloc, cal afirmar que l'home arriba a l'existència en una pobresa radical. No tenim res; tot ho hem rebut d'un altre. Venim al món despallats i sense cap possessió, fràgils, limitats, incapaços de sobreviure per nosaltres mateixos. El nostre ésser és d'una pobresa radical. Som pidolaires que necessitem que tot ens sigui donat. Tenir consciència d'aquesta pobresa és imprescindible per reconèixer que tot ens ve de Déu, que cal que tot el que som i tenim ens sigui donat gratuïtament per Ell. La pobresa de la nostra condició humana, la nostra indigència, ens recorda que depenem d'un Altre que ens estima, que ens dona la vida i que ens salva.

La pobresa material, aquella que veiem en els nostres germans que necessiten allò imprescindible per viure, és un signe que apunta a la pobresa existencial, que ens caracteritza a tots. El pobre no només ens interpel·la per ajudar-lo, sino que ens recorda que, en el fons, en la dimensió més radical de la persona, tots som com ell: persones que no posseïm res ni som propietaris de res, perquè tot ens ha estat donat.

Lluitar contra la pobresa no és només un deure moral, sinó que ens ajuda a prendre consciència de la nostra pròpia pobresa, aquella que només pot ser sadollada per l'amor de Déu. Per tant, la pobresa evangèlica té poc a veure amb la possessió de més o menys béns; més aviat es tracta de quina relació establím amb les persones i les coses. Podem viure pensant que tenim dret a posseir i manipular tot el que tenim davant nostre, o bé rebre-ho tot com un do de Déu que ens situa adequadament en la realitat.

Des d'aquest punt de vista, pot haver-hi pobres que siguin rics i rics que siguin pobres, perquè la veritable pobresa, que també cal erradicar, és el desconeixement del Crist, l'única riquesa necessària. Treballar per erradicar la pobresa material, doncs, ens permet reflexionar sobre l'autèntica pobresa, aquella que només pot remeiar el do que baixa del Cel.

Contingut

03

Editorial

05

La setmana

06

Opinió

08

En primer pla

15

Vida eclesial

23

Opinió

24

Parròquies en sortida

28

Carta dominical

30

Bíblia

32

Litúrgia

34

Espai lectors

36

Cultura

46

Agenda

47

Des del carrer

Nova crisi humanitària: sembla que no n'aprenem

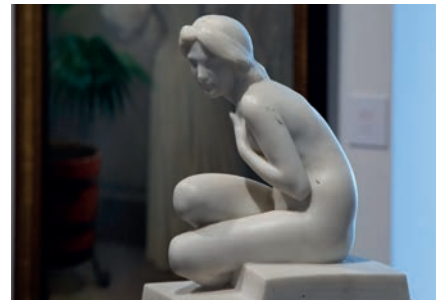
PÀGINA 18-20

38

Nova estructuració de la Facultat de Filosofia de Catalunya

El Museu Diocesà de Barcelona i la catedral barcelonina acullen l'exposició «Dones. Entre Renoir i Sorolla»

PÀGINA 36-37

La porta verda del carrer Pescadors

PÀGINA 22

47 El cineasta Juan Manuel Coteló, guardonat amb l'Ona d'Or

La setmana en tuits

RAQUEL MARTÍN
@RAQUELMARTINN

Responsable de Comunicació d'Ajuda a l'Església Necessitada
Si us plau, no silenciïm la persecució dels cristians! Ni a Nigèria ni enlloc del món!

LORENA BAEZA
@LORE_BAEZA

Periodista
És esfereïdora l'alerta d'Unicef: si el món no amplia la mirada de la guerra a Ucraïna i actua de forma immediata, hi haurà una explosió imminent de morts infantils a la Banya d'Àfrica. Milions d'infants pateixen desnutrició aguda greu. Ampliar la mirada...

YACKS BAKINAHE J-JACQUES
@BAKINAHEYACKS

Membre de la Comunitat de Sant'Egidio de Goma
Que la visita del Papa a Goma ens porti pau a Kivu. També és una visita de gràcia per a la República Democràtica del Congo. *Karibu kwetu*, papa Francesc

MARIÀNGELA VILALLONGA
@MVILALLONGA

Consellera de Cultura 2019-2020
En el Dia Internacional dels Arxius un record agraït a Jaume Marquès i Casanovas, factòtum de l'Arxiu Capítular de Girona, i en l'origen de la meua tesi doctoral. I un altre record per l'Arxiu Secret Vaticà, font principal per a l'estudi de Jeroni Pau i l'Humanisme català

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

Any jubilar a Burgos

L'arxidiòcesi de Burgos acaba de clausurar un Any Jubilar pels 800 anys de la col·locació de la primera pedra de la seva emblemàtica catedral. Per la porta santa, han passat aquests mesos prop de 200.000 pelegrins per demanar les gràcies jubilar. L'arquebisbe Mario Iceta, en una entrevista al programa *Sense distància*, destacava el 7 de juny que «la celebració de tancament va ser molt joiosa i festiva, després dels entrebancs de la pandèmia, i la missa es va desbordar».

El prelat biscaí va comentar que la commemoració ha produït «una profunda renovació de la vida cristiana personal i comunitària, amb una assemblea diocesana que serà el full de ruta per als propers anys i molts actes també culturals i esportius». Va assegurar que s'ha sentit «molt ben acollit a Burgos» aquest últim any i mig. D'altra banda, el Papa el nomenava l'1 de juny membre de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sacraments. Iceta va dir que havia estat «una gran sorpresa» per a ell i que ja havia treballat en aquest dicasteri «com a responsable dels textos litúrgics en euskera».

Zoom

EDUARD BRUFAU

L'atac terrorista a una església catòlica de la ciutat d'Owo, a Nigèria, el dia de Pentecosta va costar la vida a una cinquantena de fidels. L'atemptat no ha estat reivindicat per cap grup armat. Fa anys que Nigèria pateix actes de violència contra els cristians, a part d'altres conflictes de caire ètnic. La regió de l'atemptat, però, fins ara se n'havia mantingut al marge. El papa Francesc ha enviat un missatge de pau i esperança a tots els nigerians.

L'efemèride de la setmana

25 de juny del 1852: neix Antoni Gaudí, arquitecte de la basílica de la Sagrada Família.

LA SAL DE LA TERRA

Quan tot cruix

Vivim en una època caracteritzada per la incertesa, la por, la inseguretat com a destí col·lectiu. Quan tot es commou, no n'hi ha prou amb una solució per sortir de l'embolic, ni amb un esparadrap per frenar l'hemorràgia; és fonamental reconèixer-ne l'origen, cercar-ne les causes, ja que només d'aquesta manera és possible trobar solucions viables.

Hem de reconèixer, amb humilitat, que és fonamental transitar cap a un nou model de producció i de consum, cap a un nou sistema econòmic i social, que s'imposa un canvi de paradigma.

La crisi afecta la vida mental i emocional dels ciutadans, la qua-

litat dels vincles i les relacions, també el sistema de creences, de valors i d'ideals. El seu efecte és de caràcter global, malgrat que molt freqüentment només ens adonem dels efectes en l'àmbit del que és tangible, visible, quantificable.

La multiplicació de notícies negatives col·lapsa el ciutadà corrent. L'estómac ja no dona més de si. Es dilata, desintegra el que ha rebut, però el devesall de desgràcies i calamitats flueix amb una celeritat tan gran que es col·lapsa i talla la digestió.

Molts ciutadans han optat per tancar-se dins d'una càpsula insonora i viure aliens al que passa arreu del món, ignorant el destí de veïns i conciutadans, conreant el propi

FRANCESC TORRALBA

Professor de la Fundació Blanquerna-URL

jardí, com suggereix Voltaire, blindant-se dins d'una petita bombolla, aparentment aliena al fluir dels dies i les tragèdies.

Vivim interconnectats. Som interdependents. Allò que els passa als altres no ens és aliè. Encara que ens esforcem a preservar el microclima dins de la bombolla, aquesta no és aliena a la pressió exterior, ni a les partícules tòxiques que flueixen en l'atmosfera social. Som al món i no vivim sols. No ens pot ser aliè el patiment de l'altre. Ens hi juguem la humanitat, la condició d'éssers humans.

Allò que els passa als altres no ens és aliè

FRANCESC RIU

Salesià, Missioner de la Misericòrdia

PENSANT-HO MILLOR

I si, ara, jo aprengué a resar?

No, nom'hee equivocat en escriure el títol d'aquesta breu «reflexió». El culpable, com gairebé sempre, ha estat el papa Francesc. Vet aquí el que va escriure en la primera de les seves catequesis sobre el Parnostre, recordant una súplica dels deixebles del Mestre Jesús. Francesc va escriure: «Una vegada, Jesús pregava en un cert indret. Quan hagué acabat, un dels deixebles li digué: "Senyor, ensenya'ns a pregar" (Lc, 11,1). Jesús no va rebutjar la súplica, sinó que els va mostrar com podien iniciar aquesta relació amb el Pare. Així, Ell va esdevenir mestre d'oració per als seus deixebles. Ara, el mateix Jesús vol fer una cosa semblant amb nosaltres. Ara, cadascun de nosaltres també li hauria de dir: "Senyor, ensenya'ns a pregar"».

Doncs bé, si fixem la nostra atenció en el contingut de les Catequesis del papa Francesc sobre la pregària, sovint observem que ell se sent obligat a recordar-nos que molts creients hem perdut no únicament el costum, sinó també la noció del que significa resar; i ho argumenta al·ludint a estils i formes de pregària que avui dia són habituals, fins i tot a les esglésies. Per això, en els anys 2018-2019 ens va obsequiar amb 16 catequesis sobre el Parnostre; i els anys

2020-2021, va dedicar un altre cicle de 38 catequesis a la manera de concebre i realitzar la pregària personal.

No ens enganyem: un tant per cent molt elevat de catòlics ha deixat de resar perquè mai no ha tingut l'oportunitat d'aprendre'n; i, per això, avui està convençut que la pregària no és «útil». I no pocs continuen pregant per inèrcia o rutina, tot limitant-se a recitar «oracions» sense aturar-se a reflexionar sobre el seu significat. Francesc és molt gràfic en al·ludir a aquest tipus de catòlics. Segons ell, resen com llores. Aquest mes de maig passat hi ha tornat a insistir: no sabem resar.

Torno al principi i aprofito un cop més les paraules del Papa: avui ens aniria bé aprendre a pregar.

No pocs continuen pregant per inèrcia o rutina

JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA
Cardenal arquebisbe de Barcelona

La bellesa de la caritat

Avui celebrem la solemnitat del Corpus Christi. Aquest diumenge molts carrers de pobles i ciutats s'engalanen amb preciosos ornaments florals per celebrar les processons de Corpus, on adorem públicament el sagrament de l'Eucaristia. El Senyor surt al carrer i és rebut pels veïns amb alegria. Ningú no és indiferent al seu pas, tots volen veure'l i reconfortar-se amb la seva mirada.

L'Església ha volgut que aquesta festivitat coincideixi amb el Dia de la Caritat. I és que l'Eucaristia i l'amor als germans, particularment als més necessitats, estan estretament units; són com dues cares de la mateixa moneda.

Sant Lluç, a l'Evangeli, ens recorda que un dia Jesús, després de parlar a una multitud, en un lloc on no hi havia res per menjar, va agafar cinc pans i dos peixos i mirant al cel els va beneir, els va partir i els va donar als seus deixebles perquè els repartissin entre la gent. Tots en van menjar i van quedar saciats (cf. Lc 9,16-17).

En aquest passatge Jesús compta amb els seus deixebles per saciar els famolencs, compta amb nosaltres per dur a terme aquesta missió. Com diu el papa Francesc, estem cridats a donar la mà a tots, especialment als pobres, a trobar-los, a mirar-los als ulls, a abraçar-los, per fer-los sentir que no estan sols (*Missatge del papa Francesc per a la I Jornada Mundial dels Pobres*, 3 (19-11-2017)).

Tant se val si, de vegades, quan ajudem els pobres, tenim dificultats o patim la incomprensió de les persones que ens envolten. Quan practiquem la

caritat amb els nostres semblants ens apropem a Crist. Cada vegada que ajudem un germà necessitat ho fem al mateix Crist (Mt 25,40). La caritat és un acte d'amor al proïsme, especialment als més necessitats, oferint-los ajuda i suport, però també implica treballar per la justícia social i criticar les estructures que provoquen la pobresa.

Igual que en el passatge de la multiplicació dels pans, a l'Eucaristia, Jesús també vol compartir amb nosaltres el seu cos i la seva sang. El gest de partir i de compartir el pa és el signe d'identitat dels cristians. A l'Eucaristia trobem la força de Jesús ressuscitat. L'altar al voltant del qual la comunitat es reuneix és com el torn d'un terrisser. En ell, Déu ens modela per convertir-nos en bons samaritans, disposats a acollir tot aquell que la vida ha deixat abandonat a la vora del camí.

La Caritat i l'Eucaristia van unides, com bé expressa sant Pau a la primera carta als Corintis, quan mostra el seu enuig davant la incoherència dels que celebraven l'Eucaristia, però no s'immuntaven davant la necessitat dels pobres (1Co 11,17-22).

Benvolguts germans i germanes, demanem al Senyor que ens ensenyi a oferir consol i esperança a tots, especialment als més necessitats; ell ens diu que en el servei als més vulnerables trobarem la pau i la felicitat (cf. Jn 13,17). Demanem a Déu que en aquesta festa del Corpus ens ensenyi a viure la bellesa de la caritat. Perquè l'amor és el que transforma el món, el fa més humà i més habitable.

Desigualtat sense aturador

L'espiral inflacionista, les conseqüències de la guerra a Ucraïna i la convergència de diverses transicions castiguen els més empobrits

L'alimentació és deficient o escassa en prop de 4 milions de famílies al conjunt de l'Estat espanyol, on viuen més del 27% dels nens.

JOAN JOSEP OMELLA
«Cal reclamar als governants, als sindicats i als diferents agents socials, un gran pacte per aturar l'increment de la pobresa»

Una inflació que s'enfila gairebé fins als dos dígits (8,7% al maig) i buida abans d'hora les butxaques, una guerra a Ucraïna que tensiona el preu dels aliments, l'energia i les cadenes de subministrament mundials i que interromp abruptament la recuperació postpandèmica, una transició ecològica que afectarà negativament les llars més vulnerables, una digitalització galopant que deixa en la penombra àmplies capes poblacionals... La llista no s'acabaria i, a la pràctica, fa més feixuga i difícil la vida quotidiana especialment de les classes populars i treballadores del país que tornen a ser l'ase dels cops.

Les perspectives no són plàcides perquè, tal com apunta l'Organització Internacional del Treball (OIT) «és probable que l'augment de les turbulències financeres i l'enduriment de la política monetària tinguin un efecte més general en els mercats laborals de tot el món en els propers mesos (...) En absència d'augment salarials concordats a la inflació creixent, la demanda agregada podria caure de

forma significativa, i amenaçar així el creixement econòmic i la feina».

«Actualment hi ha 2,2 milions de persones en situació d'exclusió a Catalunya, pràcticament 1 milió més que el 2018. Hi hem arribat per diverses raons: ja veníem d'una situació de vulnerabilitat, tenim un model productiu amb deficiències que provoca moltes desigualtats i molta exclusió, i això s'ha accentuat. La pandèmia va començar sent una crisi sanitària, però s'ha convertit en una crisi econòmica i social», explica la responsable d'anàlisi social i incidència de Càritas diocesana de Barcelona, Míriam Feu, a l'espai *Llevat dins la pasta* de Ràdio Estel.

Feu tenia a mà les dades punyents de l'informe Foessa sobre l'arxidiòcesi de Barcelona entre les quals destaquen que 33.000 llars han passat gana l'any 2021, una de cada tres (360.000) no poden accedir a un habitatge digne o mantenir-lo i que 490.000 persones (18%) han deixat de comprar medicaments o pròtesis o de seguir tractaments per problemes econòmics. Òbviament,

la renda disponible familiar fa més o menys difícil afrontar aquesta espiral de preus creixents: el 20% de les famílies de menors ingressos dediquen més del 46% del seu consum a despeses d'habitatge, aigua, electricitat i gas, davant un 32% de les de major renda.

Bancs d'aliments, obligats a reduir les ajudes

Aquesta pobresa silenciosa té un rostre que dibuixa Feu: «Els col·lectius més afectats són principalment les persones d'origen estranger, les famílies amb nens i nenes i adolescents, els joves (pateixen molta precarietat laboral) i les dones. Pel fet de ser dona, la probabilitat de caure en l'exclusió social és 10 punts més elevada que en el cas dels homes. També les famílies monoparentals (sustentades per dones), es troben en una situació molt complicada.»

L'increment del cost de la vida l'estan notant, per exemple, els bancs d'aliments que, com el cas de Barcelona, han hagut de reduir un 12% els seus lliuraments malgrat que la demanda de les famílies creix: «Del Banc d'Aliments no ens n'arriba tant i ens hem ajustat. Per exemple, cada mes ens portaven una mica de llet, ja ens han avisat que a la propera partida no n'hi haurà. També hem rebut fa poc la part de la Comunitat Europea i l'hem de fer durar, per això estem retallant els lots que entreguem», explica Francesc Domènech, responsable de Càritas parroquial Sant Francesc d'Assís, on atenen unes 120 famílies de diversos barris de Badalona a les quals lliuren aquests lots de menjar quinzenalment.

«Moltes persones que atenem no poden ni pagar la llum. Cada cop els costa més i el poc que cobren és per arribar molt just; i si tens criatures encara és pitjor. Des del Banc d'Aliments s'ajuda amb coses bàsiques: arròs, oli, tomàquet i llegums. L'oli, per exemple, l'hem hagut de reduir a la meitat i en donem 2 litres al mes, però ja és una ajuda amb els 10 € que s'estalvien per a això», detalla Javier López, voluntari en aquesta Càritas parroquial i que anteriorment n'havia estat perceptor. Tots dos observen que, a banda de les famílies que

FRANCESC DOMÈNECH

«Del Banc d'Aliments no ens n'arriba tant i ens hem ajustat, per això estem retallant els lots que entreguem»

EVA ILLOUZ

«El nou paradigma de capitalisme emocional diposita en l'individu tota la càrrega en l'obtenció del propi benestar personal»

La nova normalitat?, del 27 de març passat.

Pobresa invisible i mecanismes de control social

Aquesta pobresa viscuda en silenci està intensificant la fractura social, tal com des de Foessa han analitzat (informe del 2019): «El neoliberalisme no només ha deteriorat les relacions econòmiques i laborals, sinó que ha debilitat les relacions humanes a tots els nivells. S'han fet més vulnerables les corresponsabilitats. És crucial abordar el necessari canvi de mentalitat que propiciï una altra manera de sentir, de pensar, de viure. I això comporta també fer front a la creixent desvinculació social. Molts ciutadans constaten que han estat abandonats per la comunitat política a què teòricament pertanyen.»

Una de les subtileses sofisticades de la immersió en el sistema neoliberal és la «hiperresponsabilització de la ciutadania en l'apropiació de drets bàsics. És a dir, des de les institucions es reforça la idea de la meritocràcia en una nova falsa *autonomia empoderadora* obviant un escenari estructural en el qual interseccionen múltiples violències que dificulten un progrés social real», segons ha escrit l'autora Eva Illouz. Aquesta sociòloga i professora a la Universitat Hebrea de Jerusalem descriu que «les estructures de poder adopten un nou paradigma de capitalisme emocional en el qual es disposa en l'individu tota la càrrega en l'obtenció del propi benestar personal (...), la qual cosa no deixa de ser un mètode amable i seductor de regulació social que perpetua els sistemes d'exclusió».

És un fet que confirma Fernando Carlos Díaz Abajo, consiliari general de la Germandat Obrera d'Acció Catòlica (GOAC): «Els camins que han agafat les reformes laborals han portat cap a la individualització de les relacions laborals, han pres valor als sindicats. I així ens estem trobant amb una societat més individualista i amb menys consciència de sentir-se poble, segons el Papa.» Tot això en un context de malestar emocional que la pandèmia ha exacerbat, tal com apunta Feu: «Abans de la pandèmia, les persones amb diagnòstic de malaltia mental eren

A la 2a Fira de l'Ocupació van participar empreses de neteja, manteniment, instal·lacions, cures, hostaleria, arts gràfiques, atenció al client o alimentació.

habitualment venien, s'hi estan sumant parelles joves amb fills. «Hi ha famílies que ens comenten que depenen de l'ajuda dels pares jubilats», anota Domènech.

«Sens dubte, aquesta realitat hauria de fer replantejar l'ordre de prioritats de l'acció política al nostre país. Cal que els governants abordin aquest problema i no ens distreguin ni es distreguin amb temes secundaris. Fer visibles els més vulnerables amb dades objectives i rigoroses és un primer pas per mirar de canviar la realitat en què vivim, però, davant la pandèmia de la desigualtat, hem de ser agosarats, valents i inconformistes. Així, cal reclamar als governants, als sindicats i als diferents agents socials, un gran pacte per aturar l'increment de la pobresa. No podem normalitzar el drama de l'exclusió social. Hem d'actuar per construir una societat més cohesionada», reclamava Joan Josep Omella, en la seva carta dominical

FERNANDO CARLOS DÍAZ ABAJO
 «Cal una nova configuració del treball humà, en les claus d'humanitat i amistat social que el Papa ens proposa»

un 8% i ara són un 17%. De fet, el 42% de la població ha estat afectada emocionalment per la pandèmia, amb els joves que ho han patit més intensament.»

El gran tema: la feina. La proposta de Francesc

La Pastoral Obrera de Catalunya (POC) constata que «la realitat del món del treball avui és d'una marcada polarització entre una majoria de persones que treballen de forma remunerada amb drets reconeguts, i una part cada vegada més important de persones amb altes taxes de precarietat, temporalitat, flexibilitat i salaris baixos, agreujada per la pandèmia. Denunciem la cronificació de l'exclusió i la pobresa arran d'un mercat laboral que no permet la incorporació d'aquests col·lectius. L'exclusió del món laboral també és exclusió de la participació social i política i redueix la capacitat d'organització dels col·lectius obrers».

«Diu el papa Francesc que cal asseure's a pensar i discutir sobre les condicions de vida i supervivèn-

cia d'una societat, amb l'honestetat per posar en dubte models de desenvolupament, producció i consum. Hem de posar en qüestió la feina tal com aquest sistema l'ha estat configurant i ser audaços per proposar una nova configuració del treball humà, en les claus d'humanitat i amistat social que el Papa ens proposa», destaca Díaz Abajo. Segons el consiliari, «no es pot construir una societat humana sobre l'exclusió estructural de milions de persones de l'accés a la feina. De la crisi de 2007-2008 en vam sortir amb més de tres milions de persones aturades, un nombre similar al que hi ha encara avui. El missatge resulta clar: podem generar la mateixa riquesa sense vosaltres, no teniu lloc en aquest sistema». I observa que a *Fratelli tutti*, el papa Francesc subratlla que en una societat realment desenvolupada el treball és una dimensió irrenunciable de la vida social. I insisteix que «ajudar els pobres amb diners ha de ser sempre una solució provisòria per resoldre urgències. El gran objectiu sempre els hauria de permetre una vida digna a través

A l'Associació Dit i Fet preparen àpats comunitaris per a persones en situació sense llar a Barcelona.

de la feina».

La via per fer-ho l'apuntava el Pontífex argentí en el missatge que va adreçar a l'OIT en la seva 109ena conferència: «Busquem solucions que ens ajudin a construir un nou futur del treball fonamentat en condicions laborals decents i dignes, que vingui d'una negociació col·lectiva, i que promogui el bé comú, una base que farà de la feina un component essencial de la nostra cura de la societat i de la creació. En aquest sentit, la feina és veritablement i essencialment humana.» Com precisa Díaz Abajo: «El treball ha de ser humà, s'ha de veure des de la cura, i també té relació amb la creació. Hi ha feines que no són humanes, no són cristianes perquè no cuiden l'altre ni cuiden la creació... ni ens cuiden a nosaltres quan treballem.»

Igualment, també cal un canvi de mirada social, un estovament dels cors cap a aquells que s'ho passen més malament: «S'està pensant en una persona vulnerable com una persona que estafa l'administració. I aquesta mirada s'ha de canviar. Si fa la demanda, és perquè ho necessita. El 80% de les persones en situació d'exclusió es troben molt activades, segons ens indica Foessa. Vol dir que en el darrer any algun membre de la família ha estat treballant, seguint algun curs de formació o un itinerari d'inclusió. És totalment falsa la percepció que la persona que demana una prestació està palplantada, com esperant que li arribi», remarca Feu.

Distribuir equitativament la riquesa

Els diferents governs (estatal i autonòmic) van adoptant mesures per apaivagar aquest context de preus desbocats: la limitació dels preus de l'energia (no reflectida encara a les factures), les subvencions als carburants, la limitació dels acomiadaments objectius i els preus del lloguer... En qualsevol cas, s'estan revelant insuficients i per això s'han posat sobre la taula altres propostes que no s'han concretat: un pacte de rendes nonat, controls de preus o les clàusules de revisió salarial a l'Acord Nacional de la Negociació Col·lectiva. O la irresponsablement posposada reforma

fiscal, una eina que ajudaria a trencar les dinàmiques de desigualtat.

«És impossible fer front al triple repte de la inflació, el creixement i el deute sense una reforma fiscal que garanteixi la suficiència d'ingressos», va argumentar Javier Doz, matemàtic i professor a la VI Jornada Ciutadana per una Fiscalitat Justa, el 2 d'abril passat. En aquesta mateixa Jornada organitzada per la Plataforma per una Fiscalitat Justa, José Antonio Noguera, sociòleg a la Universitat Autònoma de Barcelona, va revelar que «tots paguem algun impost i tots rebem alguna prestació. Però si mirem les enquestes d'opinió, només el 5% de la població creu que rep més del que paga. La veritat és que el 70% de població és beneficiària neta del sistema. Tenim un problema de percepció gegant».

Tot això fa que, segons estima el sindicat CCOO, caldrà que es transfereixin rendes amb ajuts directes a uns 10 milions de persones amb salaris (a la província de Barcelona hi ha un 10,9% de taxa de pobresa laboral, unes 351.000 persones), pensions o prestacions per atur molt baixos i que no arriben a final de mes. Des de Càritas diocesana de Barcelona prioritzen les intervencions en diverses línies: «És important fer passes perquè el mercat laboral no generi la precarietat que està generant avui. També s'ha de regularitzar la situació de les persones sense papers i que puguin ser ciutadans de ple dret com els seus veïns, donem suport a la ILP (Iniciativa Legislativa Popular) que ho promou. Cal repensar l'estat del benestar, però des de la mirada dels drets. Les persones tenen dret a participar en una societat amb normalitat», detalla Míriam Feu.

Com reclamen des de la POC: «Reivindiquem avui més que mai que la persona és el centre de l'organització de la vida social, política i econòmica. Que el món del treball és molt més que el treball remunerat, també és treball l'atenció domèstica i les cures de les persones així com el món del voluntariat. El conflicte capital-treball s'ha de resoldre a favor de la vida digna de les persones i de la promoció del bé comú, per garantir la igualtat i condicions dignes d'habitatge, sanitat, educació...»

MÍRIAM FEU
«És totalment falsa la percepció que la persona que demana una prestació està palplantada, com esperant que li arribi»

SABER ESCOLTAR

Apropar els infants a Jesús

JOAN GUITERAS I VILANOVA

Canonge emèrit del Capítol Catedral de Barcelona / secretaria@catedralbcn.org

Uns amics em van enviar unes fotografies del seu fill de nou mesos, una preciositat d'infant. El nen jugava amb l'arena de la platja com si estigués fent una cosa molt important. La seva mare té un sentit poètic per les fotografies i el noi restava assegut amb el mar de fons. Com tot infant, començava els seus aprenentatges.

Els petitons sembla que no vegin res, però ho veuen tot i riuen quan han fet una cosa nova, com un savi que acaba de fer un gran invent. L'entorn dels infants és, evidentment, la seva família. Per això necessitaran el patró dels de casa seva. Els pares han de procurar-los una educació a la mida del seu creixement i, per tant, hauran de ser els primers catequistes de la fe en Jesús.

Els petits creixeran i, a poc a poc, hauran d'aprendre que Jesús és present en la família. Des del primer moment, els nens han de trobar un clima que estigui format per petits gestos, petites oracions i detalls com la Mare de Déu amb el Nen Jesús. Posar un quadre o una imatge a l'habitació. Els han d'ensenyar a resar amb fórmules senzilles com «Jesús t'estimo» o «Jesús, gràcies, perquè avui m'ho he passat molt bé» o «Jesús, que l'avi es posi bo». Ajudar-los a dir el Parnostre. També serà important beneir la taula, resar abans d'iniciar un viatge...

Serà bo portar-los a missa i que visquin les festes cristianes. Anar a beneir la palma, veure processons, fer el pessebre, cantar nades, explicar-los el perquè de les festes li-

túrgiques... No cal dir que els pares han de resar amb els fills i donar-los bon exemple. Ensenyar-los que hi ha nens que no tenen el necessari i que els hem d'ajudar. És evident que els infants han d'aprendre la doctrina cristiana que puguin entendre, segons l'edat. No dubteu que això donarà bon fruit.

Com diu el papa Francesc: «El primer lloc i el més important per transmetre la fe és a casa, a través de l'exemple serè i quotidià dels pares que estimen el Senyor i confien en la seva paraula.»

Els infants han d'aprendre la doctrina cristiana que puguin entendre

P-J YNARAJA

Sacerdot del Montanya
ynaraja@gmail.com

L'home primitiu, per viure, caçava, recollia fruita i, més tard, va conrear gramínies i altres herbes. Simultàniament, va domesticar alguns animals. N'aprofitava la llet, la carn, la pell i la llana. Posteriorment, en va triar alguns perquè li fessin companyia. En la cultura bíblica va ser el pollí. Era un animal de càrrega i de calefacció. A l'antiga Natzaret, en alguna casa, a l'entrada s'hi observava un forat per lligar-hi el ruquet i perquè l'aire, quan entrava i en fregava el cos, s'escalfés una mica. L'ase era un animal imprescindible. Tant el beduí com el pagès, de la vaca n'aprofitava la llet, la pell, les banyes i la carn, i, del bou, la força per a l'arada i la trilla. Al gos se l'anomena moltes vegades, però

A PROPÒSIT DE...

Afecte (3)

sense cap protagonisme especial, dels gats, només a dos llocs sense donar-los gaire importància.

A Egipte s'apreciava d'una altra manera els animals, se'ls retia un cert culte i, fins i tot, se'n momificaven els cadàvers.

Entre nosaltres, tant el gos com el gat, es converteixen en els animals preferits pels favors que presen. El gos pot ser un fidel defensor dels habitants de la casa i el gat protegeix de rates i ratolins.

Fàcilment es fa un pas més i alguns es converteixen en animals que estimem amb afecte,

Actualment, destinem un temps excessiu als animals

sense pretendre cap altra finalitat que gaudir de la seva companyia. Aquesta actitud pot ser un valor positiu, però el perill rau a dedicar-los massa temps de la vida i convertir-los en valor suprem. I aquí hi ha el mal. A l'animal, com a l'esport, al mòbil o al col·leccionisme, per esmentar uns quants exemples, els destinem massa temps i afecte. Més greu seria el flirt. Aquests interessos poden entretenir, però no són suficients per proporcionar la felicitat que l'humà desitja des del més profund del seu ésser. Si amb això s'accontenta, caurà fàcilment en l'avorriment, la decepció o el desànim i aquestes situacions fàcilment condueixen a la droga o al suïcidi. «Anheleu, però, els dons més grans!» (1Co 12,31).

Vida eclesial

Aquesta setmana presentem el Vídeo del Papa del juny, dedicat a la família, Càritas reflexiona sobre l'acollida als refugiats, coneixem la remodelació de la parròquia de l'Esperit Sant de Barcelona i parlem del Projecte Sostre

El Vídeo del Papa del juny està dedicat a la família

Santedat en la vida quotidiana

AICA
Ciutat del Vaticà

Al Vídeo del Papa de juny Francesc posa l'accent en les famílies i, a través de la Xarxa Mundial de Pregària del Papa, comparteix una petició en coincidència amb la Trobada Mundial de les Famílies, que se celebra del 22 al 26 de juny a Roma.

Des de fa anys, sembla que la família està en crisi permanent. Per això, és important tenir cura de la pròpia família, en la seva realitat concreta. De fet, la família continua sent la principal font de sentit per a la vida de moltes persones. Apunta en aquesta direcció una enquesta feta pel Pew Research Center el 2021 en la qual es pregunta què dona significat a l'existència. Els enquestats esmenten la família en primera posició, per davant de la carrera professional, el benestar material o la salut.

«Per descomptat no existeix la família perfecta, però no passa res. No s'ha de tenir por dels errors; cal aprendre'n», diu el Papa, tot recordant que, a més del seu gran valor humà, la família també és valuosa des d'una perspectiva de la fe: «L'amor en la família és un camí personal de santedat per a cadascun de nosaltres.» Així, la fe ofereix motius i alè per protegir la institució familiar.

«No oblidem que Déu és amb nosaltres: a la família, al barri, a la ciutat on vivim. Ell es preocupa per nosaltres, roman amb nosaltres en tot moment en el vaivé de la barca agitada pel mar: quan discutim, quan patim i quan estem contents», comenta Francesc.

De la seva banda, el pare Frédéric Fornos, director internacional de la Xarxa Mundial de Pregària del Papa, comenta a propòsit d'aquesta intenció: «Francesc ens recorda que la família és el lloc on aprenem a conviure amb la diferència, amb els més joves i amb els més grans. Trobar persones diferents és una riquesa, no una amenaça. En el món d'avui sembla que la

Diego Zamudio

PAPA FRANCESC
«Per descomptat que no existeix la família perfecta, però no passa res. No s'ha de tenir por dels errors; cal aprendre'n»

El Papa demana viure la gratuïtat de l'amor amb gestos concrets.

diferència genera confrontació quan hauria d'obrir camins nous. La família és el lloc per aprendre a estimar, a conviure en la diferència, aprenent dels errors, conscients que el Senyor és present, ajuda i acompanya. Aquesta experiència de la presència de Déu neix de la pregària, per això és tan important pregar per aquesta intenció del Papa.»

Convivència interreligiosa

«Aquesta és la vostra missió: promoure amb els altres creients, de manera fraterna i en convivència, el camí de la recerca de Déu; considerant les persones d'altres religions no de manera abstracta, sinó de manera concreta, amb una història, desitjos, ferides, somnis. Només així podrem construir plegats un món habitable per tothom, en pau.» Són les paraules de Francesc als participants en la sessió plenària del Dicasteri per al Diàleg Interreligiós.

El Papa va subratllar que el diàleg és una qüestió crucial en aquesta era de la globalització en la qual es registra una acceleració de les comunicacions internacionals. I també és així amb el diàleg interreligiós.

Segons el Pontífex, davant les crisis i els conflictes, «alguns intenten escapar de la realitat refugiant-se en mons privats, d'altres l'afronten amb violència destructiva. D'aquí que entre la indiferència egoista i la protesta violenta hi ha una opció sempre possible: el diàleg».

És important per a això la «convivència de les diferències», va insistir i va explicar que la convivència «es fa ressò del desig de comunió que habita al cor de tot ésser humà, gràcies al qual tothom pot parlar amb tothom, intercanviar projectes i perfilar plegats un futur».

«La convivència uneix socialment, però sense colonitzar l'altre i preservant-ne la identitat», va subratllar, «en aquest sentit, té rellevància política com a alternativa a la fragmentació i el conflicte social».

D'altra banda, el Papa va oferir dimecres 8 de juny una nova catequesi sobre la vellesa, en què va destacar que vivim en una època en la qual «el mite de l'eterna joventut és una obsessió». No obstant això, vaassenyalar, la vida terrenal és un «inici» i no una «conclusió», per la qual cosa «caminem cap a l'eternitat».

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Nit de Sant Joan

El proper dijous és la mítica nit de Sant Joan. Data màgica, vinculada a la terra, a l'inici de l'estiu, el moment en què els dies comencen a fer-se més curts, la nit més curta de l'any, la més lluminosa. Els éssers humans, com a part de la creació, estem íntimament vinculats a la terra i als seus ritmes. Així, tant els ritus anomenats pagans, com els ritus cristians, també estan units a la natura i als seus cicles vitals. La nit de Sant Joan està vinculada al canvi, es tanca una etapa i se n'inicia una altra. A l'hemisferi Nord, a més, va acabant el curs i s'apropa el temps de vacances. Segons la tradició, aquesta és una nit per espantar els «esperits dolents», per trencar amb les coses dolentes de l'any i començar els nous desitjos. Com diu Jesús: deixar enrere «l'ésser humà vell» i donar pas a «l'ésser humà nou». En alguns llocs es munten fogueres en les quals es crema allò que no serveix i el foc és el símbol de la renovació. En altres llocs els ritus són rentar-se la cara o banyar-se al mar. Allò central és el canvi.

Una cosa semblant pensàvem que passaria amb el Covid, oi? Pensàvem que la pandèmia seria aquest foc que ho canviaria tot... Que en sortíem millors, una humanitat renovada. Ha estat així? Em pregunto si hem deixat passar aquesta oportunitat de canvi o si, potser, en allò personal, alguns hem canviat. Que aquesta nit de Sant Joan aprofitem la invitació a recomençar, a preguntar-nos què volem passar pel foc de la foguera perquè es faci la llum. Aprofitem per repassar de manera agraïda aquest curs que agonitza i revisar què necessita ser canviat. Comencem el temps d'estiu com a persones renovades.

TERESA CASILLAS

Neuroquímica i educadora

Nova crisi humanitària: sembla que no n'aprenem

FRANCESC ROIG I QUERALT
President de Càritas
Catalunya

La generosa resposta solidària de la ciutadania ha tornat a anar un pas més endavant de l'eficàcia dels organismes oficials

Càritas va optar, des del primer moment, per una ajuda més eficaç i segura amb la recollida de diners

Des del 24 de febrer passat, en què s'inicià la invasió d'Ucraïna per part de Rússia, veiem amb perplexitat i indignació una nova vulneració dels drets fonamentals de les persones; un conflicte amb obscurs interessos geoestratègics, que ens ha fet pensar de nou en situacions similars esdevingudes durant la guerra freda entre els Estats Units i els seus aliats i la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques (URSS).

Ara, de nou, amb les mortíferes incursions de l'exèrcit rus sobre territori ucraïnès s'ha produït l'inevitable èxode massiu de persones (sobretot dones amb infants) que desesperadament cerquen refugi a diferents països de la Unió Europea (UE). En aquesta ocasió, però, i a diferència d'anteriors crisis humanitàries com les de Kosovo i de Síria, la Unió Europea ha activat una directriu que facilita que tots els seus estats membres puguin acollir de manera immediata tota aquesta allau de refugiats: més de quatre milions durant tots aquests mesos de conflicte.

Tanmateix, i malgrat aquesta ràpida solució per parar el cop, s'ha tornat a evidenciar la inexpertesa històrica d'ensopegar de nou amb la mateixa pedra: la manca de previsió i de planificació, tant per part del Govern espanyol —que té la competència legislativa per regular i distribuir el flux migratori— com també per part de les accions subsidiàries de les comunitats autònomes i les entitats no lucratives, inclosa Càritas.

De voluntat explícita per resoldre la situació —manifestada als titulars de premsa o a les xarxes digitals— no en falta, però novament la generosa resposta solidària de la ciutadania ha tornat a anar una passa més endavant de l'eficàcia dels organismes

oficials. Les nostres comunitats cristianes i d'altres confessions religioses, ONG, associacions de veïns i veïnes, així com també molts particulars de generositat espontània, han respost amb promptitud i lloable celeritat per tal de pal·liar aquest flux migratori. Totes les iniciatives han anat carregades de bones intencions, fins i tot de risc en l'acció escomesa, però també amb una gran dosi de desconeixement quan a criteris i pràctiques per tal que les accions empreses fossin més útils i eficaces. Hem vist actuacions solidàries de recollida de roba, d'aliments i de medicaments que, en molts casos, s'han portat a terme sense tenir la certesa de si finalment arribarien al país en conflicte amb totes les garanties de seguretat i control, i sense disposar d'interlocutors fiables, com són les organitzacions internacionalment reconegudes com l'Alt Comissionat de Nacions Unides per als Refugiats (ACNUR), Creu Roja Internacional, Càritas Europa, Caritas Internati-

Refugiats a la frontera entre Polònia i Ucraïna fotografiats per membres de Càritas diocesana de Girona desplaçats a la zona.

onalis, Save the Children o Metges Sense Fronteres, entre d'altres.

També molts particulars s'han aventurat en llargs viatges per tal d'arribar a les zones en conflicte i poder recollir persones refugiades o infants orfes, sense el coneixement suficient de les normatives internacionals ni estatals que regulen tot aquest tipus de pràctiques amb la finalitat d'evitar l'acció persistent de les màfies dedicades al tràfic de persones.

És per tot això que Càritas va optar, des del primer moment, per una ajuda més eficaç i segura amb la recollida de diners per tal de facilitar la compra dels recursos materials que realment necessiten les víctimes d'aquest conflicte. I sempre amb l'objectiu d'una doble traçabilitat. En primer lloc, donant suport a Càritas Ucraïna i a les zones de frontera bèl·lica on els estralls de la guerra afeixuguen la vida, tot reforçant al mateix temps la tasca humanitària desenvolupada per les Càritas d'Eslovènia, Moldàvia, Polònia i Romania.

UN NOU LLINDAR

Que parli només l'amor

Els cristians sabem que la caritat, quan és l'expressió de com Jesús estima, esdevé amor sòlid, esdevé solidaritat. Citant *Deus caritas est*, hem de dir que l'amor és gratuït, i qui exerceix la caritat en nom de l'Església és conscient que l'amor, en la seva puresa i gratuïtat, és el millor testimoni del Déu en qui creiem i que ens impulsa a estimar. El cristià sap quan és temps de parlar de Déu i quan és oportú callar sobre Ell, deixant que parli només l'amor. Sap que Déu és amor (1Jn 4,8) i que es fa present just en els moments en què no es fa més que estimar (cf. DCE 31c).

Davant hores de pors i incerteses, i davant d'un esforç sobrehumà per evitar contagis i mals pitjors, Càritas no ha parat d'actuar i atendre tot el que es presentava. S'ha posat en evidència la qualitat de persones i institucions que en els moments més crítics han fet de l'entrega la seva responsabilitat diària, moltes vegades amb mitjans ben precaris. Tothom ha reconegut aquesta actitud d'amor solidari, especialment les persones més afectades i que s'han vist acompanyades i restablertes de la seva precària situació.

Quan celebrem l'Eucaristia, trobem el fonament de l'acció caritativa que hem decidit emprendre. Partint el pa, el repartim i aquesta és l'única manera de poder viure el goig del compartir. Fent-nos amor, partim i repartim, perquè som allò que donem, som amor. Per això, aquest amor que som i que ve de Déu, volem que sigui do per a tothom, i que ens faci mirar amb tendresa, escoltar amb paciència, cuidar la fragilitat, compartir amb generositat, perdonar, sobretot. És l'espiritualitat del bon Samarità, la d'un cor que veu on hi ha necessitat i actua en conseqüència.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA
Bisbe de Mallorca

El segon objectiu d'aquesta doble traçabilitat és el de poder disposar de recursos econòmics suficients per a l'atenció, l'acollida i l'acompanyament de tantes i tantes persones refugiades ucraïneses, que ja han arribat i arribaran al nostre territori, un cop comenci l'anomenada fase 2 del Pla Estatal d'Acollida a les persones refugiades. Una fase 2 que s'iniciarà quan tots els refugiats finalitzin l'estada als dispositius d'acollida i continuïn necessitant el suport imprescindible per a la subsistència i la integració a l'entorn que els acull. Serà llavors quan caldrà disposar d'un bon coixí de solucions per cobrir les necessitats bàsiques amb recursos eficients, principalment ajudes econòmiques, que es complementin amb el necessari acompanyament, l'aprenentatge intensiu de la llengua i l'accés a programes de formació i d'ocupació.

En aquest sentit vull posar de manifest que Càritas ja era present en aquest tram social per apaivagar totes les necessitats des de molt abans del conflicte a Ucraïna. Hi era i ha continuat ajudant les moltes persones que estan entre nosaltres i són víctimes també de la crisi galopant ocasionada pel Covid. Però ara ha calgut afegir a tota aquesta dinàmica de pobresa existent l'ajuda intensiva a les Càritas germanes i veïnes d'Ucraïna, amb aportacions econòmiques, per tal que des d'allí puguin comprar, als mercats propers, tot el que faci falta aprofitant així molt millor les estructures organitzatives preparades per afrontar amb realisme l'inici de la fase 2.

És lògic pensar, doncs, que quan un Estat o els governs autonòmics es troben immersos per primera vegada davant d'una crisi humanitària d'aquestes dimensions, la resposta pugui ser limitada i àdhuc poc efectiva; però quan la reiteració històrica d'un mateix esdeveniment es torna a produir, cal disposar de respostes convincentes, per no ensopegar una segona o tercera vegada en la mateixa pedra de la indecisió i la falta d'agilitat organitzativa. En aquest sentit, convé que tant el Govern central, com els governs autonòmics, els municipals o les entitats lucratives especialitzades, tinguin ben elaborats plans de contingència davant les futures crisis humanitàries que puguin arribar, i sobretot, treballin coordinadament

la prevenció i la planificació.

En previsió, doncs, d'una propera crisi —que hi serà— per què no establim de manera coordinada criteris, protocols i recomanacions per a l'actuació de les administracions i les entitats de la societat civil? Si tenim prou capacitat de coordinació entre les entitats d'acció social de l'Església catòlica, per què no ho fem també extensiu a d'altres organitzacions laiques? La coordinació i la unitat d'acció entre tots sempre serà molt més útil i eficaç que una eclosió restrictiva d'individualitats, que per molt lloables que siguin sempre arrossegaran el llast d'iniciatives amb poca amplitud i efectivitat.

Si les administracions són conscients que davant una futura crisi humanitària hauran d'allotjar milers de persones refugiades, per què no s'estableix ja un sistema de base de dades amb tots els recursos d'allotjament de què es podrien disposar? Pisos de lloguer buits, cases de colònies, albergs, pensions, hotels, càmpings, etc. Per què no es poden tenir ja dissenyats programes informàtics de fàcil accessibilitat per gestionar les acollides dels nouvinguts i, evidentment, preparar tècnicament els professionals que han de gestionar-les? I si sabem, per experiència, les múltiples necessitats de tràmits burocràtics que cal efectuar (empadronaments, petició de targetes sanitàries, escolarització d'infants, assessoraments jurídics...), per què no podem disposar ja d'uns formularis i materials preparats en les diverses llengües que conviuen al nostre país?

La fraternitat, l'hospitalitat i la generositat amb els qui més ho necessiten ha estat sempre l'ADN substancial de Càritas i de moltes altres organitzacions de l'Església catòlica, així com d'altres organitzacions laiques germanes. També veiem com la gran majoria de governs treballen assíduament per la pau i la solidaritat, però davant dels reptes de futur han de ser totes les institucions en conjunt les qui assumeixin la sincera obligació de fer el bé, però, sobretot, de fer-ho bé. D'aquesta manera evitem ensopegar de nou amb la mateixa pedra una quarta vegada!

La coordinació i la unitat d'acció entre tots sempre serà molt més útil i eficaç que una eclosió restrictiva d'individualitats

Per què no s'estableix ja un sistema de base de dades amb tots els recursos d'allotjament de què es podrien disposar?

El projecte preveu la construcció d'un nou campus universitari de Blanquerna

Remodelació de la parròquia de l'Esperit Sant

EDUARD BRUFAU
Barcelona

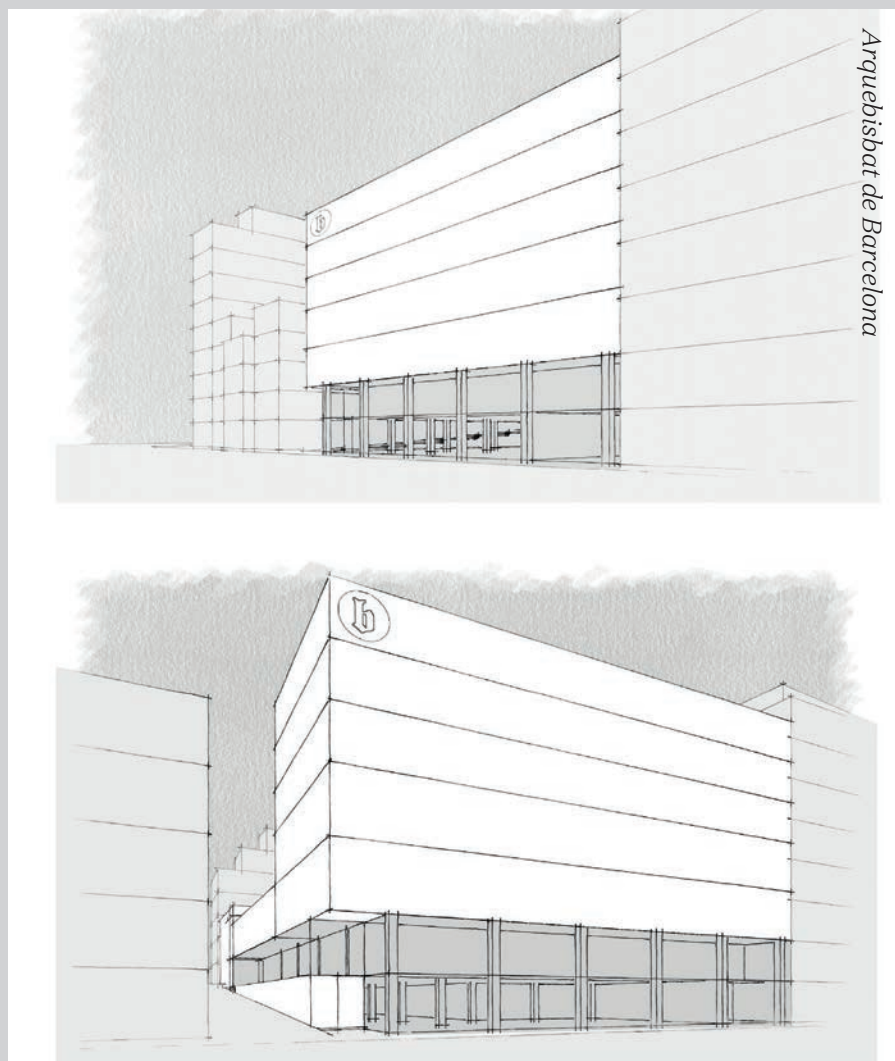
Aquest mateix any 2022 començaran les obres de la nova parròquia de l'Esperit Sant, al districte barceloní d'Horta-Guinardó (Travessera de Gràcia, 401), molt a la vora de l'Hospital de Sant Pau. Així ho ha fet saber l'arquebisbat de Barcelona, que ja ha presentat públicament el projecte arquitectònic de la nova església, que també inclourà la construcció de la nova Facultat de Ciències de la Salut Blanquerna (URL). Quan tot el conjunt estigui edificat —es preveu que sigui l'any 2025—, els locals de la parròquia

ocuparan una mica més de 700 m², i el centre universitari uns 4.000.

La remodelació de tot aquest espai s'ha vist necessària perquè el veí Campus de Ciències de la Salut de Blanquerna havia quedat petit, i els actuals terrenys parroquials permetran una gran ampliació del centre universitari. Segons el vicari episcopal, Mn. Enric Termes, el projecte s'ha pensat tenint en compte les necessitats dels feligresos, dels futurs estudiants i dels veïns: «S'ha reduït l'espai destinat a l'Esperit Sant d'acord amb les necessitats actuals d'aquesta parròquia. Creiem que el nou conjunt de tots els edificis dinamitzarà el barri i que beneficiarà tothom sense excepció.» Segons l'arquitecte del projecte, Josep Maria Vilanova, per tal que aquesta remodelació quedi ben integrada en l'entorn s'ha optat per no construir tot el que permetria la llei, sinó deixar un espai més esponjat. D'aquesta manera, s'ha previst deixar bona part de l'interior d'illa obert al públic, així com ampliar el carrer Bergnes de las Casas, cosa que facilitarà l'accés al complex i la integració al barri.

Per al portaveu de la Fundació Blanquerna i un dels responsables del projecte, Josep Maria Carbonell, el projecte ha estat possible gràcies al «diàleg intens i positiu» entre totes les parts. Per a Carbonell aquesta ampliació de la facultat de Ciències de la Salut és necessària pel nou grau de Medicina que s'hi impartirà. Es preveu que amb el nou campus es passi dels 1.500 estudiants actuals als 2.500. Una vegada el projecte hagi superat els corresponents tràmits administratius, es donarà inici immediatament a les obres.

Esbós de la façana del nou campus universitari.

Arquebisbat de Barcelona

 Barcelona

El Projecte Sostre ofereix vincle i caliu a persones que dormen al carrer

La porta verda del carrer Pescadors

CARME MUNTÉ MARGALEF
Barcelona

La porta verda del carrer Pescadors, número 42, del barri de la Barceloneta, és per a les persones sense sostre que hi són acollides el caliu d'una llar on crear vincles i trobar una oportunitat per a la reinserció. L'entitat que s'ocupa de l'acollida és el Projecte Sostre, una iniciativa nascuda a redós de la parròquia de Santa Maria de Cervelló - Sant Miquel del Port fa trenta anys.

«És una entitat molt modesta que va néixer a partir de la bona voluntat de veïnes i veïns de la Barceloneta», recorda un dels seus voluntaris, Pere Agustí Maragall. «Els anys de pandèmia han estat molt durs, però Sostre no ha deixat mai d'aixoplugar persones sense llar els 365 dies de l'any.»

Una de les voluntàries des de l'inici és M. Antonia Bogóñez, que diu que el secret de Sostre són les persones sensibles a la realitat del barri: «El projecte va començar el desembre del 1992, l'any dels Jocs Olímpics, quan els joves de la parròquia de Sant Miquel del Port van detectar que hi havia veïns que dormien en cotxes. Hi havia recursos per a persones drogodependents, però no per a sense sostre, i és així com vam començar aquest recurs humil.»

Un recurs humil amb capacitat per a 6 persones, però que està obert els 365 dies de l'any, que ofereix un acompanyament personalitzat i que al llarg dels seus trenta anys d'història ha acollit unes 80 persones.

Cada nit dues persones voluntàries obren el centre a les vuit, acompanyen les persones ateses durant el sopar, l'estona abans i després per conversar i relacionar-se tots plegats. També s'hi queden a dormir i als matins ofereixen esmorzar. El projecte compta amb una educadora social que atén els usuaris i fa acompanyament individual de dilluns a divendres de 7 a 11 h.

«Cada vespre la porta verda del carrer dels Pescadors s'obre per acollir aquestes persones de forma temporal, mentre es gestiona un recurs més a llarg termini», explica M. Antonia Bogóñez. «Sostre és una petita llar —afegeix—, és el moment en què poden deixar la cuirassa que han de portar mentre són al carrer, és l'espai on poden crear els seus vincles.»

Els voluntaris de Sostre, que van ser entrevistats al programa *Camins* de Ràdio Estel, expliquen la importància de visibilitzar la gent que dorm al carrer. «Hem d'intentar visibilitzar-les des del nostre ésser voluntaris, creients i ciutadans», comenta M. Antonia Bogóñez. «És un viatge que fas no per veure una altra realitat, sinó per sortir de la teva ficció i entrar en la realitat de la fragilitat humana», afegeix Pere Agustí Maragall.

Però perquè la porta verda del carrer de Pescadors pugui obrir cada dia, cal assegurar-se sempre la presència de dos voluntaris, i d'aquí la crida a sumar noves persones al projecte.

Més informació: voluntariat@projectesostre.org / www.projectesostre.org

M. ANTONIA BOGÓÑEZ
«Sostre és una petita llar, és el moment en què poden deixar la cuirassa que han de portar mentre són al carrer»

El centre té capacitat per a sis persones.

SIGNES D'AVUI

Més enllà del vidre

Soc als Jardins de la Cova de Manresa per entrar en un oratori que es va inaugurar oficialment fa només un any, el 31 de juliol, festivitat de sant Ignasi de Loiola. Es tracta d'un espai semisubterrani, que està insonoritzat. Té forma d'ortoeidre o paral·lelepípede rectangular. Totes les cares són opaques, a excepció de la cara de davant de l'entrada, que és un gran vidre transparent a través del qual es veu la muntanya de Montserrat. Pretén oferir la vista que l'autor dels Exercicis Espirituals tenia quan anava a resar a la cova. Un espai contemplatiu obert a totes les religions.

La vista de Montserrat des del Bages té un encant especial. Tan bon punt entres a l'oratori, el panorama captiva i impregna de màgia. Després de l'encant inicial, la meua

atenció es divideix entre dins i fora. El silenci que m'envolta em facilita tenir consciència del meu món interior, on es barregen pensaments, sentiments i sensacions, i el meu món exterior, que observo més enllà del vidre, on es veuen vehicles que circulen per una carretera, vianants que caminen per diferents llocs, i més enllà, com a teló de fons, la silueta de les muntanyes montserratines. Dos mons que he d'aprendre a compaginar. Si el meu món exterior m'envaeix de manera que elimina el meu món interior, em converteixo en un ésser buit, en una capsula de ressonància, com un «metall que

Després de l'encant inicial, la meua atenció es divideix entre dins i fora

LLUÍS SERRA LLANSANA
llserrall@gmail.com

ressona o un plateret que fa soroll». Temptació freqüent, que fomenta el buit interior. Si el meu món interior es tanca en ell mateix sense albirar una realitat més enllà de mi, la força de l'espiritualitat es difumina fins a desaparèixer. Potser seria expressió d'un narcisisme miop.

Es tracta d'aconseguir un equilibri entre contemplació i acció, entre interioritat i compromís social, entre un coneixement d'un mateix i una espiritualitat que em trascendeix. Dins meu hi descobreixo Déu i en Déu em descobreixo a mi mateix. En això consisteix el diàleg essencial. No estic sol sinó acompanyat. Tots dos tenim coses a dir i escoltar, malgrat que escoltar és la tasca que en propietat em correspon millor. Sense oblidar que els altres també existeixen.

VICTÒRIA MOLINS, s.t.j.
viquimolins70@gmail.com

FINESTRA A LA VIDA

Sortir de la marginació no és fàcil

Després de patir al costat de situacions de marginalitat greu, de tant en tant, tinc alegries i consol quan algunes persones surten del forat en el qual han estat submergides durant un munt d'anys. No sempre és així.

Aquesta setmana he tingut un goig i un dolor amb una mateixa situació de dues persones: una d'elles ha reeixit i l'altra s'ha enfonsat.

Començaré pel segon cas per acabar amb la joia de la bona notícia.

L'havia conegut a la presó amb un patiment que gairebé el va portar a voler posar fi a la seva vida. La mort de la seva parella, la caiguda a la droga, el patiment que havia ocasionat a la seva mare amb

el seu judici i la seva condemna, i tot plegat, el tenia tan deprimit que era difícil acostar-s'hi. Sempre sol, sempre rebutjant l'ajut, sempre lleplant-se les ferides en solitud.

Després d'uns quants intents fallits, vaig començar amb ell una amistat que encara perdura ara, quan ja ha sortit de la presó. El vaig recomanar per fer un voluntariat. Tot anava bé. Però la càrrega d'un passat fosc normalment persegueix els que han estat a la presó. Alguns aollits l'han reconegut com a «company» i han començat a fer dubtar d'ell i de la seva conducta. Ho ha hagut de deixar perquè no s'ha pogut alliberar de l'acusació amb la qual té por de carregar massa temps... Ens costa tant perdonar i oblidar!

Ahir, tornant a casa, em vaig trobar amb una parella que havia conegut en els seus pitjors temps. S'asseien en una terrassa i m'hi vaig acostar: la seva vida ha canviat. Han aconseguit una feina —malgrat que treballen en negre— i han pogut llogar una habitació compartida en uns baixos d'un carreró del Raval a prop del nostre. Quina alegria! Lluny queda el temps passat al carrer, demanant almoïna i dormint a la intempèrie. M'allunyo d'aquests amics donant gràcies a Déu i pensant en altres que encara no tenen aquesta petita sort.

Quan trobo amics que se'n surten, dono gràcies a Déu

Una comunitat viva, oberta i acollidora

**La parròquia de la Puríssima Concepció de Sabadell
té més de 150 anys d'història**

A l'octubre, Mn. Joan Nadal farà vint-i-quatre anys que és rector de la Puríssima.

MN. JOAN NADAL
«La sinodalitat és intrínseca de l'ADN de la parròquia»

«Els dos trets característics de la nostra parròquia són una fe molt gran a la Mare de Déu i un tarannà d'allò més obert i acollidor. També cal destacar que la nostra feligresia se sent comunitat, i això és molt important», afirma Mn. Joan Nadal, rector de la parròquia de la Puríssima Concepció de Sabadell. I afegeix: «Som una comunitat formada per persones molt actives i creatives. La sinodalitat és intrínseca de l'ADN de la parròquia.»

Amb més de 150 anys d'història, la parròquia de la Puríssima està situada al centre de Sabadell i ha estat bressol de nombroses iniciatives religioses i socioculturals. Va ser la segona parròquia que es va crear a la ciutat. «La gent se sent de la Puríssima. Els feligresos se senten *puríssimaires*. És un fet afaflagador», considera mossèn Joan. «Entre els fidels que acostumen a venir a l'església, constatem que un

bon nombre treballa en professions liberals: metges, advocats, professors, comercials... És la nostra idiosincràsia. Això li ha donat a la parròquia una singularitat específica.»

Creixement en la fe

Un dels punts forts de la parròquia és la catequesi. La Pregària 0-7 és una iniciativa adreçada a les famílies amb criatures de 0 a 7 anys que pretén facilitar als més petits el seu creixement en la fe, la pregària i el sentit de pertinença a la comunitat cristiana. Acompanyats pels pares, i dins de l'església, se'ls explica un conte o història amb continguts cristians, se'ls imparteix una reflexió, es fan unes pregàries, es canten unes cançons, es resa el *Parenostre* i s'organitza un berenar final fora del temple. Té lloc el tercer diumenge de cada mes, a dos quarts de sis de la tarda.

La missió de la Catequesi familiar és preparar, durant dos anys, els nens i les nenes de 8 i 9 anys per a la Primera Comunió. Els pares, des de casa, fan un seguiment amb els fills del que han tractat a la sessió setmanal amb la catequista. També se celebra una missa familiar un cop al mes, el dissabte a les 19.00h, «on revivim, compartim i celebrem tots junts aquest camí de fe cristiana», afirma mossèn Joan.

La catequesi de Postcomunió va dirigida a infants de 10 a 12 anys. Al llarg de dos anys, aprenen a viure la fe en grup i comencen a comprendre la Bíblia i a comunicar-se amb Déu a través de la pregària. Per la seva banda, la catequesi de Preconfirmació i Confirmació va adreçada, respectivament, a nois i noies de 12 a 14 anys i de 14 a 16 anys. Diversos són els temes que s'hi aprofundeixen: Jesús, Evangel·li, pregària, valors, dubtes, testimonis...

Jesús, guia d'acció

Els joves universitaris també tenen el seu espai a la parròquia de la Puríssima Concepció de Sabadell, «perquè el camí de seguir Jesús no s'atura mai!». «Ens preocupa —indiquen els joves— el que ens envolta, les injustícies, l'entorn social, el paper dels cristians a la societat... i el nostre guia d'acció és Jesús. Cal tenir un paper actiu dins de la comunitat, perquè les nostres comunitats han de ser vives!»

El Catecumenat és el lloc d'acollida per als adults allunyats de la fe «que, com un do de Déu, han trucat a la porta» i per a aquells que volen batejar-se, rebre la comunió, confirmar-se... «Del Catecumenat ha sorgit una branca que en diem Reflexió de la Paraula. A més, hi ha un projecte en marxa: Parelles per la Fe. Partint del model de les parelles lingüístiques, volem aplicar-ho a l'àmbit de la fe. Ja hem format una comissió i hem redactat uns estatuts», explica mossèn Joan.

Comissions i grups

Pel que fa a les comissions que hi ha a la parròquia de la Puríssima,

ma, cal esmentar les d'Economia (assegura l'autofinançament de la parròquia), Litúrgia (té cura de totes les celebracions eucarístiques, així com de les lectures, les pregàries, els cantorals, els ornaments florals...), Fe i Cultura (promou i prepara activitats culturals relacionades amb el món de la fe i de la parròquia de la Puríssima: xerrades, clubs de lectura, exposicions, cinefòrums...) i Joguines (fomenta que els infants de Sabadell que pertanyen a famílies sense recursos tinguin joguines per Reis).

També hi ha la d'Obres (planifica i efectua el manteniment de l'església), Justícia i Pau (entitat

La Puríssima Concepció, titular de la parròquia.

cristiana que té com a finalitat la promoció i la defensa dels drets humans, la justícia social, la pau, el desarmament, la solidaritat i el respecte al medi ambient) i Arxiu-Museu (creat el 1987 i situat sobre els altars laterals de l'església, aquest arxiu gestiona el patrimoni artístic, històric i cultural de la parròquia de la Puríssima).

Nombrosos són també els grups que formen part de la comunitat: els Portants del Sant Crist, Càritas parroquial, el Curs Bíblic, la Unió de Mares, les pregàries de Taizé, Vida Creixent, Matrimonis, l'esplai La Trepà (amb 130 infants i 25 monitors), el Voluntariat de la Gent Gran, els Grups de Músics...

Signe d'identitat

Quant a la música, el rector de la parròquia de la Puríssima Concepció de Sabadell informa que «la música és un dels nostres signes d'identitat». I recorda que «antigament hi havia hagut una escolania

a la Puríssima, la qual va esdevenir una de les més prestigioses de Catalunya. Iniciada per mossèn Miquel Ferrer, des de l'any 1901 va ser dirigida pel pare Àngel Rodamians, assassinat el 1936». Cal posar en relleu que la Puríssima va ser la primera parròquia de Sabadell on es van tocar guitarres dins de l'església.

Portaveu és el nom del full parroquial de la Puríssima. De periodicitat setmanal, té més de quaranta anys de vida. Mossèn Joan n'està ben content i elogia qui el fa possible: «És el millor full parroquial que he vist mai.»

Mossèn Joan vol subratllar «l'esperit de servei de tots els voluntaris, que fan una tasca extraordinària per al bon funcionament de la comunitat». A l'octubre farà vint-i-quatre anys que és rector de la Puríssima i assegura que «el balanç és molt positiu». I expressa que «hem sabut incorporar novetats a la parròquia, sense trencar amb les iniciatives més tradicionals».

Parròquia de la Puríssima Concepció

Via de Massagué, 21 – Sabadell
<https://purissimasabadell.org>

La pregària estil Taizé se celebra cada dimecres a la tarda.

JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Amb la solidaritat al cap

Benvolguts i benvolgudes, un any més, en aquests dies passats, s'ha presentat la *Memòria* de Càritas Diocesana de Tarragona. Amb motiu de la solemnitat de *Corpus Christi*, dia de l'Amor Fratern, l'Església diocesana, com totes les Esglésies particulars, gira de nou, i de manera més intensa, la seva mirada envers les necessitats i, sobretot, envers les persones necessitades. I ara, tot posant-vos a les mans un recull del que Càritas va fer durant l'any 2021 —transcorregut tot ell dins una situació de pandèmia— és la manera com Càritas vol tornar a despertar i reconèixer alhora els sentiments més profunds de la solidaritat humana.

Una de les propostes que va tenir més acceptació en el Concili Provincial Tarraconense de 1995, diu així: «El Concili exhorta a revifar la tradició, tan intensament viscuda en els primers segles de l'Església, de vincular visiblement la celebració de l'Eucaristia amb la caritat fraterna, insistint de manera particular en la relació entre la Fracció del Pa i la comunió cristiana de béns, en la lògica que porta de la compartició

dels béns eterns al compartiment dels béns temporals» (n. 77).

No ens hem de cansar mai de dir que, en coherència amb la nostra fe, ens hem de posar, de la manera més efectiva possible, al costat de les persones i, per damunt de tot, de les persones necessitades. Ho hem de fer per convicció personal i per manament de Crist mateix que ens ensenya quina és la mesura de la solidaritat desinteressada. Càritas Diocesana ha copsat de manera evident que la necessitat d'una atenció integral a la persona s'ha fet encara més evident durant aquests últims mesos, després dels efectes de la pandèmia i embolcallats pel greu conflicte de la guerra a Ucraïna, que ens afecta a tots. I amb aquesta constatació s'ha vist com n'és, de necessari, un acompanyament més ampli de les persones, un acompanyament que vagi més enllà de facilitar menjar o roba. Ho veiem cada dia, és a dir, forma part del dia a dia dels professionals i voluntaris de Càritas Diocesana i de la multitud de les Càritas parroquials i interparroquials. Estar al costat de les persones, fent camí amb elles,

és la medul·la, és l'ADN, de l'acció caritativa de l'Església catòlica. I aquesta atenció, Càritas la fa com ningú, com tantes vegades s'ha reconegut des de no pocs fòrums i institucions.

I, abans d'acabar encara m'agradaria dir-vos que ningú no pot dimitir de la solidaritat humana. Ni es pot dimitir ni es pot delegar en una institució. Ens hem de posar la solidaritat al cap, a l'ànima i a les mans. Aquest posar-se la solidaritat a l'ànima és una repte de renovació, també fins i tot per la mateixa Càritas que reformula constantment els seus objectius, els seus programes i les formes més efectives possibles de traslladar la solidaritat, que com a Església exercitem, i fer-la arribar a les persones. Al costat de les persones necessitades, acompanyant les persones necessitades cada dia. Aquesta aposta per la solidaritat, per nosaltres, persones cristianes, també va més enllà de l'efectivitat, també abraça l'afectivitat i la proximitat amb el sofriment de totes aquelles persones que se'ns apropen.

Ben vostre.

SALVADOR CRISTAU
Bisbe de Terrassa

Som el que donem

Amb aquesta expressió Càritas diocesana ens ajuda a tots a viure la celebració del Corpus Christi d'enguany, el dia de la Caritat.

Després d'uns anys de forta pandèmia, novament els cristians podrem sortir pels carrers acompanyant en processó el Santíssim Sagrament. D'aquesta manera fem palesa la nostra adoració a aquell que per amor s'ha fet com nosaltres i ens ha ensenyat el camí de la caritat.

Els bisbes de la Subcomissió Episcopal d'Acció Caritativa i Social de la Conferència Episcopal Espanyola han titulat el seu missatge d'enguany «De l'adoració al compromís», tot mostrant l'íntima unió que hi ha entre la vivència de la fe i el compromís cristià en favor dels més necessitats i desfavorits de la societat.

La pandèmia, que no ens ha permès sortir en processó pels carrers, també ha comportat sobretot més dolor i patiment a moltes famílies submergint-les en una profunda crisi econòmica i social, agreujada darrerament per les conseqüències de la guerra a Ucraïna i a altres parts del món. Aquesta dura realitat ha desvetllat encara més en els cristians i els homes i dones de bona voluntat el compromís i la col·laboració per ajudar a pal·liar les situacions provocades per aquests conflictes. Des de Càritas especialment, a cada parròquia i a nivell diocesà, però també a través d'altres institucions eclesials, s'està ajudant en tot el que es pot tantes famílies i persones que es troben en situació de vulnerabilitat.

Per a un cristià, l'amor de Déu s'ex-

pressa en l'amor als altres. I la celebració del Corpus Christi, amb tota la seva solemnitat, fa present novament el miracle de la multiplicació dels pans i els peixos. És el mateix Senyor qui demana als seus seguidors que donin de menjar a les multituds famolenques. I els deixebles aporten el que tenen, uns pocs pans i alguns peixos i amb això, amb aquestes pobreses, el Senyor fa el miracle i les converteix en veritables riqueses.

És aquesta mateixa experiència la dels voluntaris i col·laboradors de Càritas i de tots els cristians en general quan ens deixem guiar per la Paraula del Senyor que ens fa donar-nos als altres. És per això que demanen al Senyor que ens omplim més del seu amor, per tal de donar encara més als que més ho necessiten.

En el camí d'aquest servei d'entrega no ens trobem sols. És el mateix Crist que ens acompanya i camina amb nosaltres, és Ell qui ens alimenta amb el seu Cos i la seva Sang, és Ell qui ens sosté espiritualment i enforteix la nostra esperança. Com afirmava santa Teresa de Calcuta: «El privilegi que tenim d'adorar el Senyor cada dia és un dels seus regals més grans. Si tenim un cor net sempre podrem veure aquesta connexió entre el Pa de Vida i el cos trencat de Crist en el pobre».

Us convido, doncs, a adorar el Senyor, a celebrar el Corpus Christi pels carrers allà on es pugui realitzar tot celebrant la nostra fe, i a viure'l especialment en els pobres i necessitats, amb el nostre compromís, donant el que som.

COMENTARI DE LA PARAULA

Jesús sadollà cinc mil homes adults en un despoblat

GLÒRIA MONÉS

L'escena que comentem es troba en els tres evangelis sinòptics i en l'escrit de Joan. Segons Marc, els cinc mil homes adults s'haurien recolzat per terra en formació militar contravenint l'ordre explícita de Jesús, a saber, que ho fessin com si fos per a un banquet festiu (Mc 6,39-40); Mateu no el secunda (Mt 14,19); segons Joan, en la línia de Marc, se'l volien endur per la força per fer-lo rei, però ell es retirà a la muntanya, ell sol, i es posà a pregar (Jn 6,15). Lluc, en el seu escrit adreçat a l'exsumme sacerdot Teòfil, és més prudent (Lc 9,11b-17). Jesús ordena als deixebles: «Feu-los recolzar per terra en grups com de cinquanta», com solien fer-ho els cercles de profetes. De fet, «som en un lloc despoblat», li han advertit els Dotze, que volien treure-se'ls de sobre: «Acomiada la multitud, que se'n vagin per les aldees de la rodalia i per les masies a buscar allotjament.» Jesús, en canvi, havia acollit les multituds de seguidors i s'havia posat a parlar-los del Regne de Déu. Davant l'actitud exclusivista dels Dotze, els ordena: «Doneu-los vosaltres de menjar!» Aquests novament s'excusen i parlen en termes crematístics i amb un to despectiu:

«No tenim més que *cinc pans i dos peixos*! Llevat que anem nosaltres mateixos a comprar, per a tot el poble aquest, queviures.» Un cop la multitud dels cinc mil seguidors s'hagueren recolzat sobre l'herba verda, Jesús «prengué els cinc pans i els dos peixos; alçant la mirada al cel, *pregà i* pronuncià una benedicció *sobre ells*», tant sobre els pans com sobre els peixos. A fi que els deixebles assimilessin la lliçó que els volia impartir, «els anava donant als deixebles perquè els compartissin amb *les multituds*», amb els cinc mil homes adults que s'havien conjurat per fer-lo rei. «No sols en menjaren, sinó que tots quedaren saciats», comenta Lluc a Teòfil: les dotze cistelles de sobralles que han recollit haurien de servir, en el futur, per alimentar les dotze tribus d'Israel.

JOSEP RIUS CAMPS
Teòleg i biblista

CONSULTORI BÍBLIC

PILAR CASALS

Biblista i egiptòloga

Per què tot i viure prop del mar, Israel no era un poble mariner? (II)

«Déu digué: Que les aigües de sota el cel s'apleguin en un sol indret i apareguin els continents» (Gn 1,9). A nivell simbòlic el mar, percebut com a lloc inhòspit i perillós, seu de criatures terribles, quedarà vinculat a la idea de l'abisme (*tehom*, en hebreu), les aigües primordials de l'origen del món. Des de la perspectiva bíblica, les aigües formen part de la creació de Déu, Ell les crea i les delimita i, el mar, com tota la resta d'elements, resta al seu servei (Gn 8,2; Dt 33,13). El sentit de perillositat, però, no es perdrà i es pot observar a través de certs elements simbòlics. Així, els rugits dels enemics seran comparats amb el bramul de la mar (Is 5,30), o el mar serà considerat com un lloc proper al *sheol* i, per tant, a la mort (Sl 69,3). Aquí hi ressona clarament la idea de caos, de perillositat, també present en altres religions, que l'apocalíptica recuperarà per expressar la lluita entre el bé i el mal (Dn 7,2-7), destacant, això sí —i aquest és l'element diferenciador—, que la victòria sempre prové de Déu, ja que Ell n'és el creador.

Jahvè té la capacitat de deixar eixut el pas entre les aigües del mar Roig (Ex 14-15), com Jesús la té de calmar les aigües esvalotades per la tempesta (Mc 4,41), fins i tot de caminar-hi per sobre (Mc 6,45-51). Com a element caòtic i perillós, però, el mar té una limitació en el temps, ja que en la nova Jerusalem no hi tindrà espai. Aquest contrast entre el mar com a element de la creació i com a quelcom perillós visible a nivell simbòlic no deixa de ser reflex de la difícil relació amb el mar. «Després vaig veure un cel nou i una terra nova. El primer cel i la primera terra havien passat, i el mar ja no existia» (Ap 21,1).

PER A CONSULTES:
REDACCIO@CATALUNYACRISTIANA.CAT

Corpus Christi

Lectura primera

Gn 14,18-20

Portà pa i vi

Lectura del llibre del Gènesi:

En aquells dies, Melquisedec, rei de Salem, portà pa i vi. Com que era sacerdot del Déu Altíssim, beneí Abram amb aquestes paraules: «Que el Déu Altíssim, creador del cel i de la terra, beneeixi Abram. Beneït sigui el Déu Altíssim, que ha posat a les teves mans els teus adversaris.» I Abram li donà el delme de tot el botí.

Salm responsorial

109

Oracle del Senyor el meu Senyor:
«Seu a la meua dreta,
i espera que faci dels enemics
l'escambell dels teus peus.»

R. «Ets sacerdot per sempre,
com ho fou Melquisedec.»

Que el Senyor estengui lluny
des de Sió el poder del teu ceptre.
Impera enmig dels enemics. **R.**

«Ja eres príncep el dia
que vas néixer, tens la glòria
sagrada des del si de la mare,
des del principi
jo t'he engendrat.» **R.**

El Senyor no es desdiu del que jurà:
«Ets sacerdot per sempre,
com ho fou Melquisedec.» **R.**

Lectura segona

ICo 11,23-26

*Cada vegada que en mengeu
i en beveu, anuncieu la mort
del Senyor*

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, aquesta tradició que jo he rebut i que us he transmès a vosaltres ve del Senyor; Jesús, el Senyor, la nit que havia de ser entregat prengué el pa, i, dient l'acció de gràcies, el partí i digué: «Això és el meu cos, ofert per vosaltres. Feu això per celebrar el meu memorial.» Igualment prengué el calze, havent sopat, i digué: «Aquest calze és la nova aliança segellada amb la meua sang. Cada vegada que en beureu, feu-ho per celebrar el meu memorial.» Així, doncs, cada vegada que mengeu aquest pa i beveu aquest calze anuncieu la mort del Senyor fins que torni.

Al·leluia

Jn 6,51

*Jo soc el pa viu, baixat del cel,
diu el Senyor;
qui menja aquest pa, viurà
per sempre.*

Evangelí

Lc 9,11b-17

Tothom en menjà tant com volgué

Lectura de l'evangelí segons sant Lluç:

Un dia Jesús parlava del regne de Déu a la gent i curava els qui en tenien necessitat. Veient que començava a fer-se tard, els dotze anaren a dir-li: «Acomiadeu la gent. Que vagin a passar la nit als pobles o a les masies del voltant, i puguin trobar-hi queviures; aquí és

un lloc despoblat.» Jesús els digué: «Doneu-los menjar vosaltres mateixos.» Ells respongueren: «No més tenim cinc pans i dos peixos. ¿Hem d'anar nosaltres mateixos a comprar menjar per tota aquesta gentada?» Tots plegats eren uns cinc mil homes. Ell digué als deixebles: «Feu-los seure en grups de cinquanta.» Els deixebles ho feren i tothom s'assegué. Jesús prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, els beneí, els partí i els donava als deixebles perquè els servissin a la gent. Tothom en menjà tant com volgué i recolliren dotze coves de les sobres.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIA II)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 4)

Juny

19. DIUMENGE

Corpus Christi (S), *Blanc*. Lectures: Gènesi 14,18-20 / Salm 109 / 1 Corintis 11,23-26 / Lluç 9,11b-17
SANTORAL: Aurora, vg. i mr.; Ger-vasi i Protasi, mr.; Juliana Falconieri, rel.; Romuald, ab. i fund.

20. DILLUNS

Fèria, *Verd*. Lectures: 2 Reis 17,5-8.13-15a.18 / Salm 59 / Mateu 7,1-5
SANTORAL: Florentina, Fulgenci i Isidor; Silveri, p. i mr.

21. DIMARTS

Sant Lluís Gonçaga (MO), *Blanc*. Lectures: 2 Reis 19,9b-11.14-21.31-35a.36 / Salm 47 / Mateu 7,6.12-14.
Lleida: **Sant Ramon de Roda (MO)**, *Blanc*.
SANTORAL: Adolf, b.; Demètria, vg. i mr.

22. DIMECRES

Fèria, *Verd*. Lectures: 2 Reis 22,8-13;23,1-3 / Salm 118 / Mateu 7,15-20.
O bé: *Sants Joan Fisher i Tomàs More (ML)*, *Vermell*. Barcelona: **Sant**

Paulí de Nola (MO), *Blanc*.

SANTORAL: beat Innocenci V, p.

23. DIJOUS

Naixement de Sant Joan Baptista (S), *Blanc*. Lectures: Isaïes 49,1-6 / Salm 138 / Fets 13,22-26 / Lluç 1,57-66.80

SANTORAL: Agripina, vg. i mr.; Jo-sep Cafasso, prev.; Zenó, mr.

24. DIVENDRES

Sagrat Cor de Jesús (S), *Blanc*. Lectures: Ezequiel 34,11-16 / Salm 22 / Romans 5,5-11 / Lluç 15,3-7

25. DISSABTE

Cor Immaculat de la Benaurada Verge Maria (MO), *Blanc*. Lectures: Isaïes 61,9-11 / Salm 1 Samuel 2,1-8 / Lluç 2,41-51

SANTORAL: Guillem, ab.; Oròsia, vg. i mr.; Pròsper d'Aquitània, b.

El Sant 21 JUNY

Sant Lluís Gonçaga

Al segle XVI la fundació de la Companyia de Jesús per sant Ignasi de Loiola va ser un revulsiu per a l'Església catòlica i ben aviat va obtenir moltes vocacions. Entre les primeres generacions de jesuïtes van aparèixer nombrosos sants. Un dels més populars i que va morir més jove és sant Lluís Gonçaga (1568-1591).

Fill de la noblesa italiana, sant Lluís Gonçaga va ser educat per fer carrera militar, i va arribar a formar part de la cort de Felip II de Castella. Però arran d'una malaltia la seva vida va fer un tomb, i a partir d'aquell moment es va dedicar a catequitzar infants i a atendre els pobres. Sentint-se cridat a la vida religiosa, va entrar als jesuïtes a Roma, i al noviciat va tenir entre altres professors il·lustres sant Robert Bellarmino. Durant una epidèmia, Lluís Gonçaga no va dubtar a atendre personalment els malalts de la ciutat, juntament amb sant Camil de Lel·lis. El novici es va acabar contagiant i va morir al cap de poques setmanes. La seva mort va ser molt sentida i de seguida se'l va considerar sant. La canonització de sant Lluís Gonçaga va tenir lloc l'any 1726 sota el pontificat de Benet XIII.

La força dels símbols

MERCÈ SOLÉ

msoletey@gmail.com

Dins del mes de maig passat, vaig tenir ocasió de prendre part en dues activitats excepcionals. Una, la ja clàssica audició del Miracle, en què el P. Jordi-Agustí Piqué, monjo de Montserrat, músic i compositor, i *preside* del Pontifici Institut de Litúrgia de Sant Anselm de Roma, va presentar, analitzar i fer-nos escoltar els responsoris de Setmana Santa de T. L. de Victoria i una cantata pasqual de Bach. Va ser tota una experiència, certament. Però la gràcia és que aquesta audició es va complementar amb un concert en directe, amb els mateixos responsoris de Victoria que havíem treballat, a Sant Miquel de Castelltallat, dins del cicle «Espurnes Barroques», que us recomano vivament.

Us ho comento perquè tot plegat —audició i concert— va ser ocasió d'experimentar una litúrgia preconiliar que ha passat a millor vida, però que em va encantar tastar, ni que fos parcialment, perquè em va fer adonar de la potència dels signes quan són adoptats d'una manera una mica menys figurada del que és habitual.

I és que els organitzadors del concert van reproduir l'ambient d'un ofici de Tenebres. És a dir, d'uns responsoris renai-xentistes cantats dins l'església, sense llum elèctrica, només amb els ciris que necessitaven els cantants per veure la partitura i amb aquest estri ja desaparegut en la nostra litúrgia, com és un tenebrari. Un tenebrari és un suport triangular per a una quinzena d'espelmes, que es van apagant una per una, conforme va avançant la celebració litúrgica.

Sembla que inicialment s'utilitzaven a l'ofici de matines, que tenia lloc a la matinada, quan era fosc, i que la progressiva apagada responia sobretot al fet que s'anava fent de dia. En el moment, però, en què l'ofici de matines perquè pogués ser més participat, es va avançar unes hores (va passar de la matinada al dia anterior, al vespre) van passar dues coses: l'apagada dels ciris va contribuir a fer la nit més intensa dins l'església, i les celebracions de Setmana Santa van perdre els referents temporals, perquè tots els oficis van quedar desplaçats en l'horari. D'aquí que, per exemple, la vetlla pasqual se celebrés el matí de dissabte, que va passar a ser el «dissabte de Glòria» o l'expressió «fer dissabte», que reflec-

tia el retorn a la normalitat de la neteja, perquè entre la mort i la resurrecció de Jesús, qualsevol mena de treball quedava interdit. D'aquí també que moltes processons s'iniciessin a la matinada, com a expressió o continuïtat de l'ofici, que, com avui, contenia salms, lectures bíbliques i lectures patristiques.

El concert, doncs, en lloc d'un ofici de matines com es feia antigament, va consistir a cantar responsoris de Victoria, després de cadascun dels quals es va anar apagant una espelma fins a arribar a la foscor gairebé absoluta. La darrera espelma va ser duta en processó darrere l'altar de manera que la seva llum s'intuïa més que no es veia. I en el moment de màxima foscor es va sentir el so de les matraques. Sí, allò que la gent en deia «matar jueus», en un expressió popular que avui ens avergonyeix enormement. Val a dir que, de fet, del que es tractava era de reproduir el terratrèmol que els evangelis fan coincidir amb la mort de Jesús. El món haurà de renéixer de nou amb la Resurrecció de Jesús.

Després de l'impacte auditiu, el darrer dels ciris, el que havia romàs encès, va brillar en un lloc central: la llum del Crist il·lumina la fosca.

No us ho explico pas com un exercici nostàlgic de litúrgies passades, sinó més aviat perquè en el concert tot plegat va assolir una gran expressivitat. I és que van coincidir unes quantes coses:

En primer lloc, l'actitud d'escolta activa de tots nosaltres conscients que viuríem una cosa que valdria la pena.

En segon lloc, la bellesa i expressivitat de la música litúrgica ben cantada.

I en tercer lloc, el fet que, a diferència del que sol passar en moltes celebracions litúrgiques, la foscor va ser foscor i la llum va ser llum, sense presses ni maquillatges.

No fa falta de cap manera que retornem a temps passats. N'hi ha prou que intentem viure la litúrgia sense rutines, que anem a fons del que celebrem, que vetllem per la qualitat estètica i musical i que ens permetem que la llum, la foscor, l'aigua, els olis, el pa i el vi assoleixin el seu ple significat en la seva forma. Ens ajudarà a viure el significat profund i comunitari de la nostra fe, segur.

50ena Jornada nacional del Moviment de Cristians de Pobles i Comarques de Catalunya (I)

MARIBEL POU
Lliçà de Vall

On la vivim, la fraternitat? Inicialment, l'aprenem a viure en la proximitat. Per això, durant aquest curs, hem centrat el seu significat en dos àmbits que formen part de la nostra identitat: el poble i el Moviment.

Cinquanta jornades i alguna més, que el rigor dels arxius no és la nostra especialitat. Cinquanta moments de trobada i de compartició són testimoni de la cura fraterna que hem anat tenint els uns dels altres al llarg del temps i, avui, del desig que això es mantingui amb ganes renovades. Amb agraïment per tot el rebut, amb voluntat de present que mira endavant, volent oferir aquesta mediació que és el Moviment de Cristians de Pobles i Comarques de Catalunya per viure i compartir la fe cada dia allà on som. Tot això es va fer present, de diverses maneres, al llarg de la jornada celebrada el diumenge 8 de maig.

Un audiovisual va deixar constància d'imatges i paraules escoltades i compartides des de les primeres trobades de gestació del Moviment, sobretot a Montserrat, a partir de l'any 1968, i de les que hem anat celebrant a diferents indrets del territori fins a la jornada d'avui. Si dels nostres inicis vam recordar unes paraules d'encoratjament que ens adreçava el qui llavors era abat

de Montserrat, P. Cassià M. Just, ara escoltàvem les de l'actual abat, el P. Manel Gasch.

Quatre veus d'aquest recorregut al llarg dels anys van ser la segona part d'aquesta contemplació de la nostra fraternitat: el que hem rebut, el que ens aportem els uns als altres i el que podem oferir a d'altres.

Mn. Enric Sala, de Viladamat, va ser, als anys setanta, consiliari de la Federació Internacional de Moviments d'Adults Rurals Catòlics, de la qual forma part el nostre moviment. La FIMARC té una «força que li ve dels moviments de base». Grups formats per persones profundament arrelades en el medi de vida que s'apleguen per analitzar el que passa en el seu entorn, buscant-ne les causes profundes que condicionen la vida de les persones, confrontant-ho amb l'evangeli.

M. Antònia March, de Castelló d'Empúries, va ser presidenta del Moviment (1992-1995). Amb el somriure i la mirada traspuava l'emoció que sentia, però sobretot contagiava la seva energia i la seva estimació al Moviment. Va recordar l'acompanyament de Mn. Joan Alsina en el seu primer grup de revisió de vida, la seva marxa a Xile i el seu assassinat en temps de Pinochet.

A les reunions de la permanent, va viure i experimentar «la dimensió fe-vida que duïen a terme els grups». Aquí va voler «posar l'accent en la importància que tenen els grups», ja que considera que cadascun «és un projecte on es comparteix la fe i, al mateix temps, esdevé una escola de vida i un punt de referència per sempre». El grup dona força a cadascun dels seus membres. M. Antònia va acabar amb aquestes paraules: «Com no hem de sentir nosaltres aquesta força si, a sobre, tenim un guia tan especial com Jesús, que ens diu: "no tingueu por", "jo estic sempre amb vosaltres"!»

Postals des d'Andalusia

El pregó del Corpus Christi

La festa del Corpus Christi és una festa entranyable en tots els pobles d'Andalusia. Enguany, a Còrdova, ha pronunciat el pregó eucarístic, Juan José Primo Jurado, doctor en Història i director de l'Institut Andalús del Patrimoni Històric (IAPH), que depèn de la Conselleria de Cultura, de la Junta d'Andalusia. Un pregó que va tenir com a escenari l'església del convent de Santa Marta, de les religioses jerònimes, amb abundants cites teològiques i històriques, així com de versos encesos. Juan José va evocar el poema de Carlos Valverde: «¡Oh maná celestial! ¡Oh pan bendito! ¡Oh manjar de los ángeles que elevas / la criatura al Creador y que al proscrito / hacia las playas eternas llevas.» I els versos de Federico García Lorca, en la seva *Oda al Santísimo Sacramento*: «¡Oh forma sacratísima, vértice de las flores, / donde todos los ángeles toman sus luces fijas, / donde número y boca construyen un presente / cuerpo de luz humana con músculos de harina!»

El pregoner recorre també la història, en relació amb l'Eucaristia: «Quan al segle XIX decauen les confraries sacramentals, amb totes les confraries, és quan sorgeix l'Adoració Nocturna, fins a arribar a convertir-se en la principal associació eucarística existents avui a Espanya. Va ser fundada a París el 1848 pel jueu convers Hermann Cohen, i establerta a Espanya, amb aprovació pontifícia de l'any 1877, per Luis de Trelles y Noguerol.»

Un pregó magnífic, un cant excepcional a la festa del Corpus. Després, la Custòdia d'Arfe va recórrer des de la mesquita-catedral diferents carrers cordovesos. Amb les processons del Corpus Christi, les ciutats es converteixen en temples, els balcons s'engalanen i la gentada, hereva de mil·lennis cristians, renova els hosannes triomfals a Crist, que s'ha quedat amb nosaltres fins a la fi dels temps. Mentre el món crida, en un clam de demandes eixordadores, els creients canten pels carrers a l'«Amor dels amors».

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

Cartes

Reaccionar estimant

Un matí de primavera a tres quarts d'onze. Els nens de 4 i 5 anys juguen al pati. Un s'apropa plorant. El seu company li ha donat una empena i li ha pres la joguina. La mestra vol arreglar-ho, però el causant fuig corrents. Llavors, el petit que plorava, més animat, diu: «Tinc una idea.» I la mestra el mira com s'apropa a poc a poc cap al seu contrincant. Veu que parlen i al cap de poc torna tot content i victoriós, i expressa així el motiu de la seva joia: «L'he convidat a venir a casa, a jugar amb les meves joguines, i també que vingui el dia del meu aniversari.»

Aquest petit gest d'un infant podria fer-nos pensar molt als grans. Com solucionar els conflictes? Esperar que l'altre canviï? No serà millor oferir la nostra comprensió i amistat per endavant, oblidant l'ofensa?

Reaccionar estimant és el que ha fet el petit de 4 anys, i reaccionar estimant és el millor que podem fer nosaltres.

Si ho fem així, no serem perdedors, estarem més contents, tindrem més pau. Seguirem el consell de sant Pau: «No et deixis vèncer pel mal, venç el mal amb abundància de bé» (Romans 12,21).

Ànims! Se'ns presenta una cursa meravellosa a seguir. Una cursa victoriosa. Sempre podem estimar, sempre podem reaccionar estimant. No importa si l'altre ens ofèn. Nosaltres hem de respondre amb el bé.

Aquest infant m'ha ensenyat avui una gran lliçó: «Vèncer el mal, amb abundància de bé.» Potser ell no ha estat conscient de les seves paraules, però tant de bo aprenguem d'ell a «reaccionar estimant».

GNA. NÚRIA VIÑOLAS I ESTEVA

Bisbes catalans

Us voldria felicitar i agrair pel fet que cada setmana aneu publicant, de forma rotativa, les cartes dels bisbes catalans. És una manera d'acostar-nos la veu de tots els pastors de casa nostra. Moltes gràcies!

MARIA RICART

Avortament

Fa poc he tingut als braços un net de dos mesos. És tan bonic que vaig plorar d'emoció. Amb tot, després vaig pensar horroritzada en tants angelets que no han tingut la sort de néixer perquè han estat víctimes d'un avortament. Qualsevol mètode utilitzat els ha produït un gran sofriment.

Cada any es realitzen uns 55 milions d'avortaments arreu del món. Molts governs afavoreixen aquests crims en comptes d'ajudar les mares amb problemes per seguir endavant amb l'embaràs.

A Terrassa i Sabadell hi ha la Casa Guadalupe que ajuda les mares que opten per no matar els seus fills.

Tinc una fotografia que sempre em commou quan la miro. És una escultura que representa una mare agenollada, que plora per haver abortat. El seu fill, com una ànima transparent, camina cap a ella i li acaricia el cap i la consola. El fill estima la mare pel temps que va estar al seu ventre.

En l'avortament, hi ha una víctima que perd la vida: el fill; i una altra que perd la pau i l'alegria: la mare.

MARIA ROSA BONALS
COMELLAS

Podeu enviar les cartes a:

redaccio@catalunyacristiana.cat

Endinsar-se en l'ànima femenina

El Museu Diocesà de Barcelona i la catedral barcelonina acullen l'exposició «Dones. Entre Renoir i Sorolla»

MAC

Barcelona

Fotos: Agustí Codinach

«Aquesta exposició és rellevant per la importància de les obres que s'hi poden contemplar i per la categoria indiscutible dels artistes que les han materialitzades. Tant els quadres com les escultures de la mostra són fructífers en detalls. Cal mirar-los més enllà de la mera proposta artística, ja que tenen segones lectures d'allò més interessants.» Així s'expressava la Dra. Helena Alonso, historiadora de l'art i comissària de l'exposició *Dones. Entre Renoir i Sorolla*, que es va inaugurar el dijous 26 de maig al Museu Diocesà de Barcelona.

La dona és la protagonista absoluta d'aquest admirable projecte expositiu, estructurat en diferents àmbits, que es pot visitar fins al proper 25 de setembre al Museu Diocesà de Barcelona i a la catedral de Barcelona. Pintors com Pierre-Auguste Renoir, Joaquim Sorolla, Santiago Rusiñol, Ramon Casas, Isidre Nonell o Joaquim Torres-García i escultors com Manolo Hugué, Josep Llimona, Josep Clarà o Pau Gargallo plasmen en les seves peces l'univers femení del període comprès entre finals del segle XIX i començaments del XX.

Pintures i escultures

La majoria de les més de quaranta pintures i escultures de l'exposició pertanyen a la col·lecció privada de l'empresari i mecenes Francisco Daurella, que aquest 2022 farà 95 anys. Anteriorment ciutats com Sevilla, Pontevedra, Alacant o Lisboa havien acollit una mostra que «té en compte les característiques pròpies de cultura i territori de cada seu», va constatar la Dra. Alonso. Per a l'ocasió, s'hi ha incorporat una petita selecció d'obres del fons del Museu Diocesà de Barcelona i del Museu de Montserrat.

A més, l'exposició ret homenatge a dues dones notables de la societat barcelonina d'aquella època: Dorotea de Chopitea (1816-1891) i sor Eulàlia Anzizu (1868-1916). «Totes dues van dur a terme un seguit d'accions en favor de les persones més necessitades», va afirmar la comissària.

«Adolescent» (1924), de Josep Llimona.

La dona és la protagonista absoluta d'aquest admirable projecte expositiu

L'univers femení es reflecteix en nombroses joies pictòriques.

Obres mestres

Una de les obres mestres que s'hi exhibeixen és *Hivern* (1914), oli sobre tela de Ramon Casas. L'expressivitat de la línia i un cromatisme intens són els trets més característics del quadre. El blanc de la pell d'èrmini i dels guants contrasten violentament amb el negre del vestit, de les sabates i del barret de la model. L'artista es permet la llicència d'afegir-hi dues notes de color: el vermell de la rosa que penja de la cintura de la noia i el daurat dels ornaments del barret.

Classe de cant (1900), de Lluís Masriera i Rosés, és un quadre d'execució exquisida i elegància sublim. Una llum càlida amara l'estança de lirisme i serenor, on les dues noies es lliuren —una toca el piano i l'altra interpreta la partitura— a l'art musical. També cal destacar el bust de bronze de la pintora Mme. Guy Lentif (1920), de Josep Clarà, i *Adolescent* (1924), estàtua de marbre de Josep Llimona.

Treballs magnífics

Extraordinaris són també els següents treballs pictòrics: *Monja*, de Benet Mercadé i Fàbrega; *Gitana vella*, d'Isidre Nonell; *Mirant l'exterior*, de Ramon Casas; *Noia de Montmatre*, de Santiago Rusiñol; *Dones assegudes a la platja amb un nen*, de Joaquim Sorolla; *Família de pescadors*, de Dionís Baixeras; *Paisatge amb porqueirola*, de Joaquim Vayreda, o *Cafè concert*, de Ricard Canals.

A la sala capitular de la catedral de Barcelona es poden veure dues pintures magistrals: *Esce-na de l'Arcàdia* (1912), de Joaquim Torres-García, i *Femme et jeune fille dans un paysage* (1916), de Pierre-Auguste Renoir, que representen la visió de la dona com a enllaç privilegiat amb la natura. I una de les capelles del claustre de la seu barcelonina alberga *L'enterrament de Crist*, monumental escultura en marbre blanc de Josep Llimona. Les composicions de la Mare de Déu i de Maria Magdalena són formidables.

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya
Cristiana tindran un descompte

de 20 euros

www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741

c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

Nova estructuració de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Aquesta institució passarà a convertir-se en dues facultats

MAC

Per al curs acadèmic 2022-2023, la Facultat de Filosofia de Catalunya passarà a convertir-se en dues facultats: una de titulació eclesiàstica i l'altra, civil. El Dr. Carles Llinàs, degà des del març del 2019 de la Facultat de Filosofia, de la Universitat Ramon Llull, va explicar recentment al programa *Camins* de Ràdio Estel, dirigit i presentat pel periodista Rafa Sanahuja, aquest procés de dissociació.

Fins ara, la Facultat de Filosofia de Catalunya ofereix una doble titulació: estudis eclesiàstics i estudis civils. «És una facultat que des del començament atorga títols eclesiàstics, reconeguts per la Santa Seu. En convertir-se, a partir de l'any 1991, en institució fundadora de la Universitat Ramon Llull, a més d'aquests títols eclesiàstics, la facultat concedeix també títols civils, oficials arreu de l'Estat espanyol», indica el Dr. Llinàs. I afegeix: «Intentàvem que el pla d'estudis fos el màxim de coincident, tot i que mai no va poder ser-ho al cent per cent.»

Aquest itinerari es bifurca per al proper curs. «El que eren dues dimensions d'una única facultat —posa en relleu Carles Llinàs— es convertiran en dues facultats. Estaran enquadrades en dues institucions universitàries diferents: d'una banda, la dimensió eclesiàstica de la Facultat de Filosofia de Catalunya romandrà dins de l'Ateneu Universitari Sant Pacià; de l'altra, la dimensió civil de la facultat es quedarà dins de la Universitat Ramon Llull, concretament a La Salle. A partir d'ara, les dues dimensions estaran completament separades i, per tant, els itineraris passaran a ser

independents. El conjunt de les assignatures s'assemblarà, però hi poden haver diferències considerables.»

Aquesta situació s'ha produït com a conseqüència de diversos factors. Principalment, «la dificultat objectiva de mantenir la dimensió civil, sobretot a partir del procés de Bolonya». Per la seva banda, «l'any 2015 es va crear l'Ateneu Universitari Sant Pacià i nosaltres vam ser enquadrats dins d'aquest Ateneu. Des d'aquell moment, la situació va ser molt insòlita perquè vam passar a tenir dos rectors simultàniament. Un, de l'Ateneu Universitari Sant Pacià i un altre, de la Universitat Ramon Llull».

El Dr. Llinàs reconeix que «en general, tot s'ha viscut amb força calma, però, és clar, en alguns moments ha creat dificultats. És obvi. I és que costa mantenir una estructura bicèfala d'aquest tipus».

Carles Llinàs dirigirà la facultat civil. «Afronto aquest nou projecte amb gran il·lusió. La Salle és una institució amb una llarga tradició d'estudis tecnològics. Que hagi decidit fer aquesta aposta tan agosarada, d'unir tecnologia i filosofia, és tot un repte», comenta. A hores d'ara, es desconeix qui serà el degà de la facultat eclesiàstica.

«La filosofia forma part de la vida; és humà preguntar-se pels enigmes de la nostra existència. Des d'aquest punt de vista, fer una ullada al que han intentat pensar i escriure una sèrie de persones al llarg dels últims dos mil cinc-cents anys mai no és una pèrdua de temps», subratlla el Dr. Llinàs.

67

UNA ESPIRITUALITAT d'amor exclusiu i lliure entre els esposos

La fe dels esposos cristians en la presència amorosa de Déu en la seva vida matrimonial i familiar els ajuda a relativitzar moltes coses, perquè res no pot ser tan important com aquesta joiosa realitat: la companyia d'un Déu entranyable en la llar familiar.

La fidelitat d'aquest Déu amorós que presideix les seves vides, i al qual han consagrat el seu matrimoni i els seus fills, els permet de comprendre el significat d'un amor conjugal que no té data de caducitat, no perquè una llei aliena ho hagi imposat i ells ho hagin acceptat amb resignació, sinó perquè es una qüestió del cor que té Déu com a testimoni.

Per això, **la jornada dels esposos cristians sempre pot començar amb la renovació de la seva promesa de fidelitat**, i acabar amb un acte d'agraïment per haver experimentat, una vegada més, la proximitat de Déu, manifestada de formes molt variades.

«En el matrimoni es viu l'experiència de pertànyer totalment a una altra persona. Els esposos assumeixen el repte de donar-se suport mutu mentre envelleixen junts, i així reflecteixen la fidelitat de Déu.

Aquesta ferma decisió, que marca un estil de vida, és una exigència interior del pacte d'amor conjugal, perquè **el qui no pot prendre la decisió d'estimar per sempre, és difícil que pugui estimar de veritat un sol dia**. Alhora, aquesta fidelitat no tindria cap valor espiritual si es tractés només del compliment d'una llei amb obedient resignació. És una qüestió de cor, que tan sols Déu pot valorar (cf. *Mateu 5,28*).

Cada matí, quan ens llevem, reafirmem davant Déu la nostra decisió de mantenir la nostra fidelitat, passi el que passi al llarg de la jornada. I tots, abans d'anar a dormir, manifestem el desig de despertar-nos i continuar aquesta aventura, confiant en l'ajut del Senyor.

Així, cada cònjuge és, per a l'altre, signe i instrument de la proximitat del Senyor, que no ens deixa mai sols: "Jo soc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món" (*Mateu 28,20*)» (AL 319).

Alhora, el mateix amor de Déu permet als esposos situar l'amor conjugal que els uneix en el lloc que li correspon: una primacia que de cap manera és limitada per la presència de Déu, sinó que aquesta presència és garantia de satisfacció plena en la seva pròpia vida matrimonial i familiar.

«Ha arribat el moment en el qual l'amor de la parella assoleix el cim de la seva llibertat i constitueix el fonament de la seva autonomia. És el moment en què cadascun dels esposos s'adona que l'altre no li pertany totalment, perquè té un amo molt més important: el seu únic Senyor.

A part de Déu, ningú no pot tenir la pretensió de posseir la intimitat més personal i secreta de l'ésser estimat; només Déu pot ocupar el centre de la seva vida.

Al mateix temps, **el principi de realisme espiritual fa que un cònjuge no pretengui que l'altre satisfaci completament les seves necessitats.** Cal que el camí espiritual de cadascú —tal com Dietrich Bonhoeffer ha indicat— l'ajudi a 'desil·lusionar-se' de l'altre, a deixar d'esperar d'aquesta persona allò que només és propi de l'amor de Déu.

Això comporta que ens alliberem interiorment. **L'espai que cadascun dels cònjuges reserva per a la seva relació personal amb Déu no tan sols li permet guarir les ferides de la convivència, sinó que el capacita per descobrir en l'amor de Déu el sentit de la pròpia existència.**

Cal que cada dia invoquem l'acció de l'Esperit per tal que aquesta llibertat interior sigui possible» (AL 320).

És molt interessant que prestem atenció a un detall que no pot quedar inadvertit. En valorar la importància del fet de tenir consciència plena de la presència de Déu en la vida familiar, Francesc subratlla que aquesta presència de Déu mai no deixarà en un segon lloc l'amor conjugal, sinó que l'afavorirà.

És a dir, **l'amor exclusiu i lliure entre els esposos no exclou l'amor a Déu, precisament perquè l'amor de Déu als esposos és el que dona ple sentit a l'amor conjugal.**

- En quins moments difícils has estat conscient de la presència i l'acció de Déu en la teva vida familiar? Has afavorit aquesta consciència mitjançant la pregària?
- Has tingut l'oportunitat d'observar que la presència de Déu en la teva vida familiar no dificulta ni impedeix l'amor conjugal, sinó que l'enriqueix? Li ho has agraït?

Hi ha empreses que estudien col·locar enormes estels units al terra per cables per aprofitar l'energia eòlica.

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Obtenció d'energia eòlica amb estels

FRANCESC NICOLAU
Professor emèrit de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

No havíeu fet volar estels alguna vegada quan éreu petits? I no us havíeu fixat que el vent us els enduia d'una banda a una altra de tant en tant? Aquell moviment era produït per la petita porció d'energia eòlica que captaven els vostres artefactes. No es podria fer que amb estels molt més grans s'obtingués energia aprofitable? Heus aquí una pregunta plantejada no fa gaire i que ha tingut resposta afirmativa per alguns interessats en el tema amb assajos que s'han fet, i ja posada en perspectiva d'arribar a instal·lacions d'aquest tipus que proporcionin energia per a l'ús social normal.

Entre Europa i els Estats Units ja arriben a deu les empreses que investiguen la possibilitat de fer instal·lacions d'aquesta mena. Es tractaria de col·locar a uns 800 metres d'alçada uns enormes estels de molts metres quadrats units a la terra per cables transportadors de l'energia que rebessin del vent. És clar que un «parc eòlic» d'aquest tipus resultaria més barat que qualsevol parc terres-

tre de molins de vent com els que ara existeixen, si bé tindria l'inconvenient de presentar un impacte visual notable no gens bonic a la vista.

De totes maneres, se sap que una petita empresa n'ha fet una instal·lació útil per a una dotzena de cases amb un cert èxit i la SkySails Power ha presentat un model d'estels de 180 metres quadrats de superfície, units al terra amb un cable de 800 metres de llarg, per ser col·locats a una alçada d'almenys 500 metres, on se sap que el vent és ja més fort que arran de terra. Es tracta encara només d'un projecte.

Veurem aviat la realització d'aquest projecte? No es veu pas de realització immediata. Resten moltes coses a pensar i fer perquè sigui una realitat a gran escala. Sembla, però, que va endavant. Serà una altra manera molt senzilla d'aprofitar l'energia que ens ve del sol. Energia aprofitable i neta, contínuament renovable. Hi donem, no cal dir, la nostra aprovació, i desitgem que es faci realitat.

TRADICIONS REMEIERES

La bisnaga i les vies urinàries

**FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA**
Arxiver dels Caputxins

La bisnaga o visnaga (llat. *Ammi visnaga*; cast. *biznaga*) és una planta remeiera que, popularment, hom l'anomena *escuradents*. És un vegetal molt comú als erms d'arreu de la ribera sud de la mediterrània i fa una flor en forma d'umbel·la força semblant a la de la pastanaga. Des d'antic, la medicina popular, combinada amb l'arenària, ha usat tradicionalment la bisnaga per guarir el mal de pedra; és a dir, per dissoldre les pedres dels ronyons en les litiasis renals, ja que és una herba medicinal que té la propietat de relaxar les vies urinàries i calmar el dolor. Semblantment, la bisnaga, combinada amb fonoll i camamilla, és molt apta per guarir els còlics intestinals i el mal de ventre produït per males digestions i, també, barrejada amb calèndula, mitiga els dolors uterins i el mal de ventre en les menstruacions fortes.

D'altra banda, el cèlebre botànic català Pius Font i Quer (†1964), que escriví sobre la composició de la bisnaga, assenyalà que és una planta molt agraciada en quelinona i visnaginona, tot posant en relleu que «*la quelina dilata los vasos sanguíneos y activa la circulación de la sangre, de*

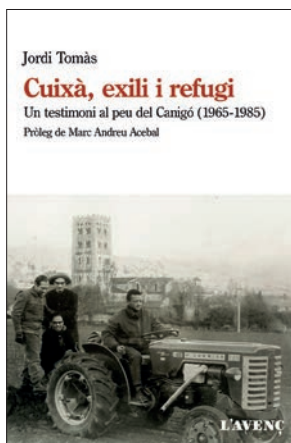
modo que la biznaga se utiliza, bajo control médico, en el tratamiento de la angina de pecho, porque ensancha las coronarias. También actúa sobre los músculos bronquiales» (*Plantas medicinales*, 345). La pagesia de casa nostra s'ha servit de la infusió de les sements de la bisnaga per combatre l'asma i com a diürètic i per rebaixar les sangs, és a dir, per disminuir la tensió arterial.

En la gastronomia, de les tiges seques de les umbel·les de la bisnaga n'han fet *escuradents* per mantenir neta la dentadura, tal com ho recomanà en el llunyà segle XVI el metge del papa Juli III, el Dr. Andrés de Laguna, qui, en comentar l'obra mèdica de Dioscòrides, escriví: «*El Dauco es una especie de pastinaca bastarda que en Castilla llamamos biznaga, los talluelos de la cual nos sirven de mondadientes; bebida la simiente provoca la orina y el menstuo y ataja los torcijones del vientre*» (*Acerca de la materia medicinal*, Salamanca 1566, f. 317).

A l'article vinent us parlaré, si Déu vol, sobre les tradicions apícoles a Catalunya en la sèrie estiuença que comença el mes de juliol.

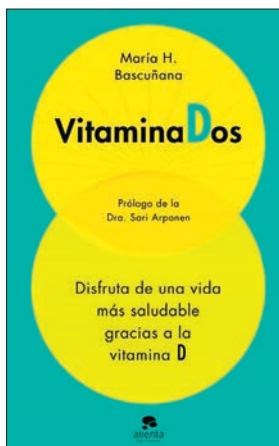

La bisnaga, combinada amb fonoll i camamilla, és molt apta per guarir els còlics intestinals.

JORDI TOMÀS*Cuixà, exili i refugi**Un testimoni al peu del Canigó (1965-1985)*

L'Avenç, 2022, 414 pàg.

Aquest llibre s'endinsa en la història d'un grup de vuit monjos expulsats de Montserrat i enviats al monestir de Sant Miquel de Cuixà, al Conflent, on es van convertir en un referent. Seguirem el camí traçat per aquests monjos que van empènyer les reformes, en un clima presidit pel Concili Vaticà II.

MARÍA H. BASCUÑANA*VitaminaDos*

Alienta Editorial, 2022, 36 pàg.

Pren el sol i cuida la teva alimentació. Aquestes recomanacions t'ajudaran a sintetitzar vitamina D. La majoria de la població pateix deficiència o insuficiència d'aquesta vitamina i es comença a considerar un problema de salut pública. Una visió de conjunt sobre aquesta vitamina que et permetrà comprendre el paper fonamental que té en el teu organisme.

Llibres més venuts el mes de MAIG

ANTÔNIO CANUTO*Vents de profecia a l'Amazònia*
Editorial Claret**FRA ARUN DE MADURAI***De viatge amb Jesús*
Albada Editorial**JOSEPA FORNS***En temps difícils, un xic de felicitat*
Editorial Claret

+claret

MARIONA VISA (ED.)*Padrines*

Pagès Editors, 2022, 183 pàg.

La periodista i professora de la UdL, Mariona Visa, ha recopilat el testimoni de sis dones, totes àvies d'entre 80 i 90 anys del Pla de Lleida. Dones que expliquen històries sobre la seva maternitat i la criança en una època en la qual tenir fills i cuidar de la família era el destí únic de la majoria d'elles. Sis experiències il·lustrades per sis artistes diferents.

CRISTIAN ALARCÓN*El tercer paraíso*

Alfaguara, 2022, 295 pàg.

Un escriptor cultiva el seu jardí als afores de Buenos Aires. Fins allà viatgen els seus records d'infantesa en un poble del sud de Xile, les històries de les seves ancestres, l'àvia, la mare. També l'exili a l'Argentina i com en aquest desterrament són les dones les que sembren l'horta, els jardins, la solidaritat. Premi Alfaguara de Novel·la 2022.

CRÍTICA DE CINEMA

JOSAN MONTULL

Salesià

UN PEQUEÑO MUNDO

GUIÓ I DIRECCIÓ: Laura Wandel

INTÈRPRETS: Maya Vanderbeque, Günter Duret, Karim Leklou, Laura Verlinden, entre altres

MÚSICA: Thomas Grimm-Landsberg

Drama

Belgica

72 minuts

Terrors quotidians

L'assetjament escolar ha estat un tema portat moltes vegades al cinema amb diferent fortuna. La debutant Laura Wandel amb *Un pequeño mundo* aborda el tema del *bullying* d'una manera tan angoixant com encertada.

La Nora entra a primària i poc després descobreix l'assetjament que pateix el seu germà gran, Abel. Aviat es debat entre la necessitat d'integrar-se i el suport al seu germà, que li demana que no digui res.

El film ens endinsa en el drama amb les primeres imatges. La Nora abraça el seu pare i plora per la por que li produeix aquest món petit i desconegut que és el nou col·legi. Sabem molt poc de la vida d'aquest pare a excepció que és l'atur i que està sol. No sabem on és la mare dels nens, no sabem per què van a un col·legi nou. Només sabem que les dues criatures s'endinsen en un ambient hostil amb la promesa de trobar-se a l'hora del pati.

Però això no serà possible, l'Abel comença a ser agredit i sotmès per uns nois més grans que l'humilien permanentment. La Nora ho veu, s'estremeix, pateix i es pregunta per què aquests nens fan això.

La càmera segueix i persegueix els nens, la gestualitat dels quals és continguda i extraordinària. La fotografia fa participar l'espectador

d'una situació claustrofòbica aterridora. La profunditat de camp només permet veure l'esquena dels protagonistes i deixa sense nitidesa el que passa a pocs metres més endavant, i només insinua imatges tèrboles que suggereixen tot el que passa i ho doten d'espant.

L'espectador veu absort la crueltat dels nens, però veu —i aquesta és la grandesa del film— com aquestes agressions deterioren també la vida de tots els que estimen el nen agredit. El *bullying* no fa mal només a alguns nens sinó també a les seves famílies i als seus éssers estimats.

Laura Wandel fa que la pel·lícula funcioni com una màquina de rel·lotgeria molt precisa i fa conèixer que la violència destrou moralment la mateixa víctima i que treu el pitjor d'ella mateixa.

Rellevància especial tenen les abraçades que rep i dona la Nora, amb el seu pare, amb la seva mestra i —finalment— amb el seu germà, abraçada que té un caràcter redemptor.

Sense música, amb l'únic fons sonor de les veus dels nens, *Un pequeño mundo* és una profunda reflexió sobre un entorn que banalitza el mal i que només es pot combatre des de l'amor, la fe en l'altre i el suport permanent. I és que tots necessitem ser abraçats.

AMB BON HUMOR

CRÍTICA LITERÀRIA

FRA VALENTÍ SERRA DE MANRESA
Caputxi

Una obra de referència

HERIBERT MASANA i RAMON SAUMELL

Retrobestiari. 40 anys del renaixement del bestiar fantàstic i popular de Catalunya
Edicions Morera, 2021, 178 pàg.

Aproximació històrica al conjunt que integra el bestiar de Catalunya, amb una descripció al seu simbolisme i amb l'explicació de la seva recent recuperació des de la dècada de 1970. Es tracta d'una acurada recerca efectuada per Heribert Masana i que s'edita acompanyada de les fotografies realitzades per Ramon Saumell que documenten visualment el relat del nostre bestiar popular que resta integrat pels cavallets, la cucafera, l'àguila, el bou, el drac, la mulassa i la víbria, que representen vistosos animals fantàstics que poden, o no, llançar foc durant la cercavila tot i que en l'actualitat, lamentablement, «moltes vegades es prioritza el foc per sobre la figura» (p. 162). Algunes peces del nostre bestiar es poden remuntar al segle XVII, com ara el drac de Solsona, el de Vilafranca del Penedès, el de la Bisbal d'Empordà i algunes, àdhuc, al gòtic tardà com, per exemple, les cucaferes de Tortosa.

Les figures del nostre bestiar han esdevingut l'element articulador de destacades festes del Principat com ara la baixada de l'àguila a Tarragona, la sortida de la cucafera de Begues, la baixada del drac a Terrassa, la presència de les guites a la «Patum» de Berga, o la festa de la serp a Manlleu.

Aquest llibre, més enllà d'oferir un catàleg complet, esdevindrà una potent obra de referència sobre l'estudi del bestiar festiu a casa nostra, ja que n'ofereix la història detallada dels darrers quaranta anys amb la recuperació de nombroses figures del bestiar a les Terres de l'Ebre, el Camp de Tarragona, les terres de Lleida, la Conca de Barberà, l'Anoia, el Garraf, el Barcelonès, les comarques de Girona, la Catalunya Central i, finalment, el Penedès. No podem deixar d'expressar una elogiosa felicitació a Norbert Tomàs, director d'Edicions Morera, per oferir-nos un llibre tan pulcre i ben editat.

RAUXA

La Renfe com a símptoma

Mesos enrere vaig escriure en aquesta columna sobre el «tren dels pobres». Agafar cada dia les rodalies de Renfe permet aquesta mena de reflexions sobre la realitat humana, miserable i entranyable alhora. Avui, però, l'escrit prendrà un altre caire. Aquest servei ferroviari ha empitjorat tant des d'aleshores que m'he decidit a tornar-ne a parlar; i no per centrar-me en els soferts passatgers, ni tan sols estrictament per denunciar la manera com se'ls tracta —com a bèsties de càrrega—, sinó perquè aquest tracte inhumà reflecteix molt fidelment l'ànima més fonda del poder.

Si els horaris no es compleixen, si hi ha trens anunciats que no arriben a passar mai, si els retards es tornen la tònica diària, si la informació que arriba als passatgers és sempre inexistent..., tot això no és pas per incapacitat sinó per simple mala voluntat. Si res d'això que hem dit no va bé és perquè no es vol que vagi bé. Només cal comprovar la normalitat amb què funcionen els Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya; o millor encara, n'hi ha prou de veure dins de la mateixa Renfe altres serveis que sí que funcionen, com ara l'alta velocitat. En determinats cercles de poder domina el convenciment íntim que amb els pobres no val la pena perdre-hi el temps. Per això el menyspreu i la burla són cada dia menys dissimulats i més humiliants. Quan el poder, en aquest cas l'Estat, es creu amo i senyor de tot, no pot evitar mostrar la seva natura més autèntica: sistemàticament es mostra servil i llagoter amb qui sap que el recompensarà, i cruel i subjugador amb aquells que considera éssers inferiors i dels quals no en pot treure res. No som davant d'un problema d'infraestructures; encara que pugui semblar molt exagerat, som davant d'una de les moltes expressions del mal. I això només ha fet que començar.

EDUARD BRUFAU

Agenda

Altres bisbats

UNIVERSITAT DE LA MÍSTICA

Del **dimecres 6 de juliol al divendres 8**, a Àvila, curs *La experiència de Dios en el Antiguo Testamento (mistagogia bíblica)* amb Pedro I. Fraile. Més informació: tel. 920 352 240.

Barcelona

CORPUS

El **diumenge 19 de juny**, a les 18.00, missa de Corpus al Pla de la Seu de la catedral de Barcelona, presidida pel cardenal Joan Josep Omella. Tot seguit, processó.

X TROBADA MUNDIAL DE LES FAMÍLIES

El **dimecres 22 de juny**, a les 20.00, missa presidida pel bisbe Javier Vilanova i vetlla de pregària al Seminari de Barcelona (c/ Diputació, 231); el **dissabte 25**, a partir de les 9.30, jornada familiar amb jocs, tallers i sorpreses al col·legi Pare Manyanet de Les Corts de Barcelona; el **diumenge 26**, a les 10.00, missa presidida pel bisbe Sergi Gordo i Àngelus amb el Papa a la basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona.

JUSTÍCIA I PAU

El **dilluns 27 de juny**, a les 18.30, presentació de la Setmana per la Pau – Arcadi Oliveres a l'Espai Fontana de Barcelona (c/ Gran de Gràcia, 190).

Girona

SANT JOAN DE SALELLES

El **divendres 24 de juny**, a les 18.00, aplec a l'ermita de Sant Joan de Salelles (Sant Sadurní de l'Heura): missa i audició de sardanes amb la cobla La Bisbal Jove.

Sant Feliu de Llobregat

EXERCICIS ESPIRITUALS

Del **dilluns 18 de juliol al diumenge 24**, exercicis espirituals *Fem camí amb sant Ignasi: una espiritualitat per al nostre temps* amb el

P. Bernabé Dalmau. Organitza: monestir de Montserrat amb el suport de la URC. Inscripcions: urc.info@gmail.com.

MONTSERRAT

Fins al **dissabte 31 de desembre** el saló Sant Jordi de l'Hotel Abat Cisneros de Montserrat acull una exposició dedicada al 75è aniversari de l'entronització de la Mare de Déu de Montserrat. Es pot visitar de dilluns a diumenge de 9.00 a 21.00.

Solsona

SANTUARI DEL MIRACLE

Del **dilluns 4 de juliol al diumenge 10**, exercicis espirituals *Junts fem camí. Poble de Déu en marxa* amb Antoni Pou. Més informació: tel. 973 291 699.

Tarragona

MANS UNIDES

El **dimarts 21 de juny**, a les 19.30, concert d'orgue (Josep Mateu) i percussió (Josep Mateu Besora) amb música del segle XVI i XVII a benefici de Mans Unides a la parròquia de Sant Joan Baptista de Valls.

GAUDÍ

El **dissabte 25 de juny**, a les 10.30, missa solemne a la prioral de Sant Pere presidida per Mn. Joan Anton Sedó i amb el compositor Josep Enric Peris a l'orgue en el 96è aniversari de la mort d'Antoni Gaudí, del 170è aniversari del seu naixement i del 30è aniversari de la fundació de l'Associació pro beatificació d'Antoni Gaudí.

Tortosa

CATEDRAL

El **diumenge 19 de juny**, a les 11.30, celebració de Corpus a la catedral de Tortosa: missa i processó.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Per les famílies cristianes, perquè, amb gestos concrets, visquin la graïtat de l'amor i la santedat en la vida quotidiana

Catalunya Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €
Gibraltar i Portugal: 145 €
Resta d'Europa: 222,99 €
Amèrica i Àfrica: 254,19 €
Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions
Periòdiques en Català

El setmanari rep l'ajut de la Generalitat de Catalunya

www.catalunyacristiana.cat

/catalunyacristiana

@catcristiana

catcristiana

Catalunya Cristiana

Director: Mn. Miquel Ramón Fuentes

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire
Lingüista: Montserrat Pibernat
Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana: Pilarín Bayés, Pilar Casals, Teresa Casillas, Antonio Gil, Joan Guiteras, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Glòria Monés, Josan Montull, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Josep Rius Camps, Quique, Francesc Riu, Francesc Roig, Lluís Serra, Valentí Serra, Mercè Solé, Sebastià Taltavull, Francesc Torralba, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat
administracio@catalunyacristiana.cat
publicitat@catalunyacristiana.cat
subscripcions@catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Macià Grau

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.
Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

MAC

L'auditori de CaixaForum de Barcelona va acollir el dissabte 14 de maig el lliurament de les Ones d'Or corresponents als XXIV Premis Cinematogràfics Família, que concedeix anualment CinemaNet, organització sense ànim de lucre que promou valors humans, familiars, educatius i socials. Una de les pel·lícules guardonades va ser *Tengamos la fiesta en paz*, dirigida pel cineasta Juan Manuel Coteló. Fundador i director de la productora audiovisual Infinito+1, Coteló ha estat l'artífex de pel·lícules com *El sudor de los ruseñores* (1998) o *Tierra de María* (2013) i de documentals com l'aclamada *La última cima* (2008), que va obtenir la medalla al millor documental del Cercle d'Escriptors Cinematogràfics; *Fotoprints, el camino de tu vida* (2016) o *El mayor regalo* (2018).

Què significa per a vostè rebre l'Ona d'Or del Premi Cinematogràfic Família, organitzat per CinemaNet?

Un motiu d'agraïment. És bonic que una institució que fa vint-i-cinc anys que es dedica a promoure valors familiars i socials a través del cine ens felicitï per tot allò que han trobat a la nostra pel·lícula.

Un guardó que ha rebut per la pel·lícula *Tengamos la fiesta en paz*. Aquesta comèdia musical familiar inclou un gran missatge.

Sens dubte. Es tracta d'un missatge gran i senzill alhora. El més gran no sol ser espectacular. La cosa més gran del món és l'amor, i no sol fer soroll. El missatge de *Tengamos la fiesta en paz* és una invitació senzilla a estimar-nos més, a la mateixa família. Si ens estimem entre els esposos, pares, fills, germans, avis, cosins... tota la societat hi surt guanyant. Els hàbits que s'adquireixen dins de la llar són els que exportem cadascun de nosaltres en sortir de casa. La foto familiar és la mateixa que la foto del conjunt de la societat. Si la societat està avui

El cineasta Juan Manuel Coteló, guardonat amb l'Ona d'Or dels Premis Cinematogràfics Família per la seva pel·lícula «Tengamos la fiesta en paz»

Juan Manuel Coteló, a la dreta, acompanyat pel compositor Luis Mas i l'actriu Triana Coteló, mostrant l'Ona d'Or.

«La cosa més gran del món és l'amor»

dividida, barallada, classificada entre grups, potser sigui perquè a casa no hem tingut cura de l'amor. Ningú no és un egoïsta a casa seva i esdevé una persona generosa en sortir al carrer. I si algú és servicial a casa seva, el que és normal és que també ho sigui a la feina i al carrer.

La seva filmografia, de rellevant sensibilitat humanista, presenta interessants reflexions sobre l'espiritualitat i la fe. És el seu segell característic com a cineasta?

M'agradaria que cadascuna de les meves pel·lícules fos una invitació concreta i amable a estimar més, a estimar en concret, a estimar amb obres, no un amor que es re-

dueix a un sentiment difús i poètic. M'agradaria que el «segell» de les pel·lícules de la fundació Infinito+1 fossin l'alegria, l'esperança, l'amor i la fe.

El setè art pot arribar a ser un bon vehicle per fomentar el diàleg i la convivència a la societat?

El cinema és un vehicle perfecte per transmetre el bo i millor i també el pitjor de les persones. El cinema influeix per al bé i per al mal. És un mitjà, un instrument, un llenguatge. Com el correu. Es pot fer servir per enviar cartes d'amor o paquets bomba. Tot depèn de la intenció de qui estigui darrere de cada pel·lícula.

DESCARREGA'T JA LA NOVA APP DE

ràdio **estel**

Disponible a

